

Phục Hôn Chỉ Vì Thượng Ta

Contents

Phục Hôn Chỉ Vì Thượng Ta	1
1. Chương 1	2
2. Chương 2	4
3. Chương 3	7
4. Chương 4	10
5. Chương 5	12
6. Chương 6	14
7. Chương 7	16
8. Chương 8	20
9. Chương 9	23
10. Chương 10	24
11. Chương 11	27
12. Chương 12	29
13. Chương 13	31
14. Chương 14	33
15. Chương 15	36
16. Chương 16	38
17. Chương 17	41
18. Chương 18	43
19. Chương 19	45
20. Chương 20	47
21. Chương 21	49
22. Chương 22	52
23. Chương 23	54
24. Chương 24	57
25. Chương 25	59
26. Chương 26	61
27. Chương 27: (đại Kết Cục)	64
28. Chương 28: Phiên Ngoại 1	66
29. Chương 29: Phiên Ngoại 2	68
30. Chương 30: Phiên Ngoại 3	71

Phục Hôn Chỉ Vì Thượng Ta

Giới thiệu

Editor: Riz (Une Tasse de Riz) Nhân vật chính: Thương Thịnh × Kiều Nhất Minh Ly hôn rồi thì đừng

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/phuc-hon-chi-vi-thuong-ta>

1. Chương 1

Ông xã của tôi, là bác sĩ nổi tiếng đại danh đình đình ở thành phố S, hơn nữa còn là nam khoa..., tuy hẳn là nhân vật cấp A quốc gia như thế, nhưng mà, ngày hôm nay, tôi hạ quyết tâm muốn ly hôn với hắn.

“Thương Thịnh, tôi muốn ly hôn với anh!” Kiều Nhất Minh sau khi đấu tranh tư tưởng một cách sâu sắc đã đưa ra một quyết định trọng đại.

“Thân ái, em nghĩ kỹ rồi sao?” Thương Thịnh nghiêng nghiêng người dựa vào cửa phòng tắm, vệt nước trên tóc theo cổ chảy xuống, đường cong trơn nhẵn mà nhu mì.

“Ly, ly, ly, nhất định phải ly hôn.” Ngay lúc này Kiều Nhất Minh một lòng thật sự muốn ly hôn, thật ra ban đầu hắn cũng muốn Thương Thịnh nói vài lời dễ nghe, thế nhưng không nghĩ tới Thương Thịnh vậy mà một chút không thềm giữ y lại.

“10 giờ rưỡi sáng mai gặp nhau ở Cục Dân Chính!” Hắn nói xong cũng không quay đầu nhìn lại, thay quần áo cứ thế rời đi.

Lần này đổi lại Kiều Nhất Minh hai mắt mắt choáng váng, nhất thời vành mắt y đỏ lên. “Hừ, có cái gì ghê gớm, ly hôn liền ly hôn.”

Nói xong liền một thân sần sảo nằm ở trên giường! Thương Thịnh đứng ngoài cửa lộ ra ý cười bất thiện, vật nhỏ này chính là thiếu dạy dỗ, không quá mấy ngày liền muốn leo lên nóc nhà lật ngói! Không cho y một nếm chút đau khổ, y sẽ không biết điều.

Giây tiếp theo Thương Thịnh lại cảm thấy khổ sở, đêm nay a! Nhìn dáng vẻ của mình như là muốn ngừng mà không được.

Ngày kế.

Thương Thịnh một bộ tây trang giày da đứng ở trước cửa Cục Dân Chính, hắn hôm nay sao lại tốt như vậy. Chẳng lẽ cứ nghĩ như vậy mà ly hôn mình sao? Thật là! Có được rồi lại không thêm quý trọng! - Đây là đoạn độc thoại nhỏ của Kiều Nhất Minh khi nhìn thấy Thương Thịnh.

Trạng thái uể oải của Kiều Nhất Minh hôm nay, Thương Thịnh đều thu vào trong mắt, đây chính là kết quả mà hắn muốn, hiện tại chỉ mới có ba tháng, mà tiểu gia hỏa này lại dám đề đơn ly hôn, cũng trách không được Thương Thịnh tức giận. Lúc trước vì để cả hai có thể ở bên nhau mà hắn đã phải trả giá bao nhiêu là tâm huyết cùng nỗ lực, nhiều đến không tưởng tượng được, cuộc hôn nhân không dễ dàng này, sao lại có thể giống như y nói ly hôn liền ly hôn.

“Mời số 13 vào xử lý thủ tục.” Kiều Nhất Minh nghe người ta gọi số của mình, trong lòng có chút thấp thỏm, không đợi y trì hoãn quá lâu, Thương Thịnh đã sải bước đi vào, Kiều Nhất Minh có chút bực bội.

“Người này sao lại có thể như vậy, anh bắt nhân thì đừng trách tôi bất nghĩa, dứt khoát hoặc là không làm, đã làm thì phải làm đến cùng! Ai sợ ai.”

“Nguyên nhân ly hôn của hai người là gì?” Đây là vấn đề hàng đầu mà mỗi người xử lý ly hôn đều hỏi.

Thương Thịnh đốt một điếu thuốc lá, không nhanh không chậm nói:

“Tính sinh hoạt không hài lòng.”

Lời này vừa nói ra, Kiều Nhất Minh cùng nhân viên công tác đều sửng sốt, mẹ người a! Cũng không thể nói thật như vậy đi.

“Như vậy còn cậu?” Nhân viên công tác có ý đồ muốn từ trong miệng Kiều Nhất Minh nghe được câu trả lời càng kỳ lạ hơn.

Quả nhiên Kiều Nhất Minh trả lời đúng như người ta mong muốn. “Tính dục của hắn quá mạnh mẽ, tôi không thể chịu đựng.”

Nhân viên công tác xem như đã hiểu hai người này tại sao lại ở cùng nhau, hai người này nếu không ở bên nhau, thì thế giới này không còn ai có thể tiếp bọn họ.

“Nghĩ kỹ rồi sao? Ly hôn?” Đây là lời nhắc nhở cuối cùng của nhân viên công tác, hắn nhận thấy hai người này chẳng qua chỉ là giận đối nhau, làm gì đến nỗi phải ly hôn?

Chỉ là Thương Thịnh chưa bao giờ cho người ta cơ hội phản ứng. “Ly hôn, phí lời làm gì!” Cuối cùng, một hơi thuốc lá cũng hút xong ngay lúc vừa nói câu kia.

Ngay tại khoảnh khắc cầm lên giấy chứng nhận ly hôn, Kiều Nhất Minh mới có phản ứng lại, hiện tại y đã

ly hôn, ly hôn với người mà y yêu nhất! Trong lòng chua xót như sông cuộn biển gầm, nước mắt không biết có phải do khói thuốc lá làm cho trào ra hay không, mà giống như chuỗi ngọc đứt đoạn, từng viên từng viên rơi xuống.

Thương Thịnh tuy là đau lòng, nhưng hắn không thể cứ kiểm củi ba năm thiêu một giờ, nhất định phải làm cho Kiều Nhất Minh biết một chút đạo lý.

Hết thấy hắn đều phải nắm giữ trong lòng bàn tay!

Lúc Thương Thịnh rời đi cũng không nói một lời nào với Kiều Nhất Minh, chờ đến lúc y đi ra thì lại thấy một người đàn ông tới đón Thương Thịnh. Người đàn ông đó Kiều Nhất Minh cũng biết, còn không phải là trợ lý của chồng trước y hay sao? Hắn đã sớm cảm thấy người này không thích hợp, được lắm, mới vừa ly hôn xong, hai người đã thông đồng rồi.

Tiểu bạch thỏ đang bực bội bên này không hề hay biết rằng mình đã bước một bước tới bẫy rập mà sói xám đã bày ra.

=====Hết chương 1=====

.

#Riz: Cái này là nhá hàng tí tẹo nha, đợi hoàn bên kia xong sẽ quay lại đây màn tiếp, bộ này có vẻ thú vị ei...

2. Chương 2

“Đói bụng quá! Lão công hôm nay người làm món ngon gì a.”

Kiều Nhất Minh lười biếng từ phòng ngủ đi ra, một bàn tay còn xoa đầu tóc mềm xốp của mình.

Trong phòng một mảnh yên tĩnh không tiếng động! Không có vị bánh mì thơm ngọt, cũng không có sữa bò ấm áp.

Kiều Nhất Minh mơ mơ màng màng đi khắp phòng cũng không tìm được, trong lúc hoảng hốt nhìn thấy giấy chứng nhận ly hôn trên bàn trà.

“Thật là, ly hôn cũng đã ly hôn rồi, sao lại còn nghĩ tới”

Kiều Nhất Minh lần đầu có cốt khí:

“Không có hần tự ta làm theo cũng rất được.”

Lúc trước một ngày ba bữa cơm đều là Thương Thịnh làm giúp mình, bàn tay ngọc ngà của Kiều Nhất Minh còn chưa đụng qua nước sôi, mở tủ lạnh đem sữa bò đổ vào nồi đun, ngay sau đó lại đem bánh mì bỏ vào lò nướng! Làm xong này hết thấy Kiều Nhất Minh vô cùng cao hứng đi rửa mặt, chỉ là Kiều Nhất Minh không hề nhớ rõ từ lúc y rời giường đến lúc phải đi làm cũng chỉ có nửa giờ.

“A! Bị muộn rồi.” Đây là phản ứng đầu tiên Kiều Nhất Minh sau mười lăm phút khi nhìn đến thời gian, vội vã đến mức quên mất phải giải quyết bánh mì với sữa bò của mình, cho đến khi nghe thấy mùi khét.

“Đây là cái vị gì a!”

“Ai nha! Sữa bò của ta!”

Kiều Nhất Minh lúc này một chân mang giày thể thao, một chân mang dép lê, cao thấp chạy tới phòng bếp.

Sữa bò đã trào khỏi nồi, bánh mì đã sớm biến thành than đen, không kịp đem bánh mì lấy ra liền rút nguồn điện, sữa bò rơi trên phích cắm phát ra âm thanh tạch tạch.

Một bàn tay tính cầm nồi sữa bò lên, kết quả quên dùng bao tay, tay bị hun đến đỏ ửng, nồi sữa bò cũng đổ đầy sàn, Kiều Nhất Minh chỉ là một nam sinh yếu ớt, mới vậy mà đã chân tay luống cuống nước mắt đảo quanh.

Thời gian không còn kịp rồi! Từ đây đến công ty cũng cần đến hai mươi phút lộ trình đó! Nghĩ đến chính mình không ai nuôi về sau cũng chỉ có thể dựa vào bản thân, không có cách nào liền ném xuống một đồng hỗn độn mà lao tới chiến trường, nhưng mà các bạn nhỏ, các người biết không, Kiều Nhất Minh quên đổi giày.

Vừa ra khỏi cửa Kiều Nhất Minh liền đuổi theo xe buýt hô to dừng xe, ở một vị trí khá xa, Thương Thịnh ngồi trong xe lặng lẽ quan sát y, cau mày.

“Mới có một ngày mà đã đem chính mình biến thành như vậy! Còn dám cả ngày đòi ly hôn ly hôn.”

Thương Thịnh thấy Kiều Nhất Minh cuối cùng cũng lên được xe buýt mới yên tâm rời đi.

“Từ từ, y đã biến thành như thế, vậy trong nhà.....”

Quả nhiên, Thương Thịnh về đến nhà tuy rằng phòng khách vẫn được xem là hoàn chỉnh, chính là phòng bếp.....

Phích cảm điện còn kêu xẹt xẹt, nôi sữa bò lật úp uống đất, sàn nhà đều là sữa bò! Hỗn độn như vậy không cần nghĩ cũng biết lúc ấy là cái cảnh tượng gì.

Thương Thịnh trầm nghĩ như vậy cũng là rèn luyện đối với y, kỳ thật còn rất không tồi.

Chỉ là nghĩ tới biểu hiện vô thố của vật nhỏ nhà hắn, trong lòng liền ngứa, cái quần vốn rộng thùng thình đột nhiên căng chặt.

“Đáng chết, cũng đã hai đêm rồi.”

Kiều Nhất Minh bên này ngồi trên xe bus còn chưa phát hiện ánh mắt khác thường của mọi người, một bé gái hướng về mẹ của nó nói “Mẹ, người xem, cái anh kia có phải bị bệnh tâm thần không a! Sao lại mang thành như vậy.”

Kiều Nhất Minh có chút tò mò, đây là nói ai vậy? Y nhìn đồng ngó tay một lúc sau mới phát hiện mỗi người đều mang giày thực bình thường a! Cô bé kia nói ai a.

Bé gái che miệng trộm cười, Kiều Nhất Minh thấy cô bé đang nhìn mông của mình.

“Chẳng lẽ là chính mình sao?”

Y cúi đầu, hai giây sau rốt cuộc mới biết, hình tượng tốt của mình hoàn toàn không có, không chỉ một chân mang dép lê, mà cả quần đều là vết sữa bò khô phiem trắng, có một ít nghiêng lệch dính ở cái nơi như này, làm người ta suy nghĩ bậy bạ.

Kiều Nhất Minh nhin không được mở miệng thô tục “Đm, hiện tại con nít đều trưởng thành sớm vậy sao.”

Ông trời vẫn còn nhân ái, xe rút cuộc cũng đến sân ga, Kiều Nhất Minh đem áo sơ mi dùng sức túm xuống, vội vàng chạy khỏi xe.

Tới công ty rồi cũng không như ý, đến trễ bị mắng không nói, còn biến thành chuyện cười cho người khác trà dư tửu hậu, hiện tại đồng nghiệp đều chỉ chỉ trỏ trỏ vết trắng sau quần Kiều Nhất Minh! Y giải còn phải giải thích rất nhiều.

Ngày hôm nay quả thực không xong, lúc về đến nhà phát hiện còn không có cơm mà ăn, không có cách nào lại đi vào phòng bếp, chỉ là một đồng hồ hỗn độn kia vẫn còn ở đó! Cộng thêm, còn có bánh mì tiêu chấp vá hôi sáng đi.

Sau khi ăn xong, kiều Nhất Minh tiền tư hậu tượng vẫn là quyết định dọn dẹp phòng bếp, vốn chỉ cần mười phút liền xong việc, nhưng Kiều Nhất Minh làm đến một giờ! Xong việc y đã tỉnh bì lực tẫn.

Nằm trên giường lớn mềm mại, Kiều Nhất Minh lần đầu tiên cảm thấy, không có Thương Thịnh, một mình y thật sự rất khó sống.

=====Hết chương 2=====

#Riz: Xin lỗi vì đã ngâm hơi lâu (´), vì dạo này mị đang mê game (Âm Dương Sư, thím nào chơi thì kết bạn nhe, Rice715 là tui đó), cộng thêm bài kiểm tra rất nhiều, tháng sau là thi luôn rồi, cho nên bộ này chắc cũng phải chậm rãi mà mần hoyyy.... Thân ái ~~~~~ moahhh*

3. Chương 3

Đêm khuya.

“Cạch——”

Cửa phòng mở, một thân ảnh từ ngoài cửa đi vào, một người không hề lén lút mà thoải mái hào phóng mở cửa đi vào! Trong phòng ngủ có một người đang nằm, ngủ say như lợn chết, bóng đèn đứng bên mép giường Kiều Nhất Minh, Kiều Nhất Minh vẫn như cũ duy trì bộ dáng ngủ chầy nước miếng! Nguy cơ đang từ từ lại gần...

Kiều Nhất Minh chỉ cảm thấy trên người phát lạnh, lúc duỗi tay đi tìm chăn thì cái gì cũng tìm không thấy, lẩm bầm lẩm bầm nói: “Lão công, em lạnh!”

Bóng đèn dưới ánh trắng sáng tỏ chậm rãi tản ra hơi thở lang sói!

“Ngoan, một chút liền ấm áp!”

Lúc Kiều Nhất Minh cảm thấy lồng ngực bị sờ, ý niệm duy nhất của y chính là “Ban đêm gặp phải hái hoa tặc!” Quả nhiên ngay khi hẩn thần trí thanh tỉnh, liền nhìn thấy một người đàn ông “sạch sẽ” đang đè trên người hẩn!

“A! Lưu manh, tôi nói cho anh biết, tôi..... tôi..... Tôi có HIV, anh đừng chạm vào tôi, nếu không anh sẽ hối hận!”

Trong đêm đen Kiều Nhất Minh chưa kịp thấy rõ đã tay đấm chân đá vào bóng đen.

Chỉ là trong một chốc không cẩn thận đầu gối đụng phải “Ngạnh thương (súng)”.

“A! Kiều —— Nhất —— Minh ——” âm thanh rỗng giện trong bóng đêm cuối cùng giúp Kiều Nhất Minh

nhận ra “Cái gọi là hái hoa tặc!” Người này không phải là chồng trước nhà mình sao.

Mồ hôi chảy dọc theo mặt Thương Thịnh, hần nói: “Kiều Nhất Minh, em gan lớn nhỉ.”

Kiều Nhất Minh ngượng ngùng gãi đầu, cả người trần như nhộng ngồi ở mép giường, hai chân khép chặt! Giống như bé gái vừa phạm lỗi! Chính là Kiều Nhất Minh quay đầu nghĩ “Chính mình không có làm cái gì a! Phòng vệ chính đáng mà.”

Hần đứng lý hợp tình một thân trống không từ trên giường đứng lên đi đến bên người Thương Thịnh, “Tôi nói cho anh biết, anh đột ngột xông vào nhà dân, lại có ý đồ cưỡng bạo tôi, tội càng nặng! Thế nào, muốn tôi báo nguy không?” Kiều Nhất Minh từ trên cao nhìn xuống Thương Thịnh, cho rằng bản thân rất có khí tràng rất có phong phạm.

Chỉ là Thương Thịnh căn bản không nghe thấy, mà là một tay che chở nhị đệ của mình, một bên nhìn một cái nhị đệ khác gần trong gang tấc! Có thể nói là nhị đệ thấy nhị đệ liền thân thiết lạ thường! Thương Thịnh hận không thể làm một phát chào đón ngay lúc này.

Kiều Nhất Minh thấy mắt Thương Thịnh phát ra “lục quang”, nhiều ít cái ánh mắt này ngày ngày đêm đêm y đều đã gặp qua, nhưng là lúc này đây không giống như thế, ánh mắt của Thương Thịnh lúc này mang theo ý muốn ăn tươi nuốt sống! Y theo bản năng muốn che lại nhị đệ, nhưng có người còn nhanh hơn mình một bước.

Thương Thịnh đẩy Kiều Nhất Minh lên vách tường, hai khối thân thể gắt gao dán chặt vào nhau, cứ như vậy một phát hạ gục làm Kiều Nhất Minh mặt đỏ tai hồng, quan trọng là nhị đệ cùng nhị đệ còn chào đón nhau bằng một cái hôn! Kiều Nhất Minh có thể cảm thấy máu huyết đang sôi trào của Thương Thịnh. Y thừa nhận tiểu bảo bối của mình cũng từng chút từng chút ngắc đầu ưỡn ngực.

“Từ góc độ y học mà nói, chúng ta đã hai ngày không làm chuyện phòng the, huống chi chúng ta đều là đàn ông có nhu cầu bình thường, việc này sẽ làm tổn hại đến thân thể cùng trong lòng chúng ta, qua thời gian dài còn có thể sẽ ảnh hưởng đến công năng thận!” Thương Thịnh vẻ mặt đứng đắn nói đạo lý rõ ràng, bởi vì chỉ có quỷ mới biết Thương Thịnh chỉ là muốn thượng Kiều Nhất Minh.

“Còn nữa, em vừa rồi đối xử với bảo bối của tôi như vậy, tôi cần phải đúng lúc giám định nó còn có thể xài hay không, nếu do em hủy hoại, em phải chịu trách nhiệm!” Thương Thịnh nói không chút gợn sóng, thật đúng là giống như kể chuyện.

“Tại sao chứ, là anh nửa đêm chạy vào phòng tôi, tôi không kiện anh đã không tệ rồi, anh còn làm ra loại sự tình này với tôi.” Kiều Nhất Minh thanh âm có chút mềm nhuyễn, bởi vì tay của Thương Thịnh đang động động không quy luật ở dưới thân y! Làm cho giọng Kiều Nhất Minh phập phồng mềm mại.

“Không cho nói nữa!” Thương Thịnh dùng khẩu khí mệnh lệnh nói.

“Tại sao, anh dựa vào đâu.....” Không đợi Kiều Nhất Minh nói xong, Thương Thịnh liền cắn thật mạnh lên

xương quai xanh của y, Kiều Nhất Minh đau đớn hít một hơi, cảm giác bị điện giật trong người càng tăng lên, kích thích bộ vị mẫn cảm nào đó.

Không khí trong phòng trở nên trầm trọng, Thương Thịnh cũng không mang Kiều Nhất Minh lên giường mà cứ như vậy đè hẳn lên tường, hai chân Kiều Nhất Minh vì Thương Thịnh chơi đùa thân thể nên đã trở nên mềm nhũn, chỉ có thể dựa vào người hẳn.

Đối với thương thịnh mà nói, thời cơ tới rồi, ngăn kéo bên cạnh vẫn còn thừa gel bôi trơn, cứ như vậy Thương Thịnh chậm rãi xẹt qua đùi Kiều Nhất Minh, chạm đến “nơi cần khai phá” - đây mới là nơi hẳn yêu thích nhất.

Kiều Nhất Minh liền bị K.O, hiện tại đã tiến vào giai đoạn quên mình, tùy ý Thương Thịnh làm gì thì làm.

Súng của Thương Thịnh nhắm ngay “khu cần khai phá” của Kiều Nhất Minh, trong nháy mắt nhiệt độ không khí tăng cao.

Thân thể Kiều Nhất Minh kề sát mặt tường, hai chân không tự chủ câu lấy eo Thương Thịnh, Thương Thịnh hoàn toàn nắm chắc quyền chủ động trên sân nhà.

Lúc hành động tới tới lui lui nào đó kết thúc, trong phòng đã tràn ngập mùi xạ hương dâm loạn.

Sáng sớm ngày hôm sau, người bên cạnh đã biến mất, khăn trải giường cũng đã không còn độ ẩm. Lúc Kiều Nhất Minh tỉnh dậy nhìn thấy bên gối có để một tờ giấy, “Xem ra, súng của tôi rất rắn chắc, sau khi dùng thử phát hiện nó hoàn toàn không tổn hại gì.

“Anh cái đồ hỗn đản!!” Kiều Nhất Minh vo tờ giấy thành một cục, dùng sức ném đi. Toàn thân đều đau nhức a! Phía sau lưng đều là vết hồng hồng, trên xương quai xanh nơi nơi đều là dấu hôn.

Kiều Nhất Minh đứng trước gương có vẻ vô cùng bất lực, y thở dài ” xem ra đề tài hôm nay lại là đối tượng này” [hình như ý ẻm là hôm đó ẻm sẽ lại trở thành chủ đề bàn tán cho mấy người trong công ty:V]

Ánh mặt trời từ bên ngoài chiếu vào, làm tác giả ta thấy làn da Kiều Nhất Minh hôm nay đẹp rõ ra!

=====HẾT CHƯƠNG 3=====

#Riz: Vâng, mị đã trở lại ^^

4. Chương 4

Từ đêm nọ với Thương Thịnh đến hiện tại đã được ba ngày, mông Kiều Nhất Minh vẫn còn ỉn ỉn đau, nghĩ đến việc này, động tác gõ phím của hắn cũng tăng thêm sức lực, phát ra tiếng “Bạch bạch bạch” làm cho người ta biết hắn có bao nhiêu oán hận!

Lão Vương cách vách ý vị thâm trường nhìn hắn nói: “Người không biết nhìn vào còn tưởng cậu dục cầu bất mãn kiếm chuyện phát tiết đó?”

“Cái gì, anh có lầm hay không a! Rõ ràng là.....” Kiều Nhất Minh trong một khắc không cẩn thận kéo đến ánh mắt ái muội của mọi người trong phòng.

“Tiểu Kiều, rõ ràng là cái gì a!”

Kiều Nhất Minh nhất thời ghen lời, “Rõ ràng là bạn gái tôi tinh lực dư thừa một chút thôi!” Mấy chữ cuối cùng y nói âm thanh phát ra đều nhỏ dần đi, nhưng y không muốn vứt đi mặt mũi của mình!

Ở bệnh viện bên này, Thương Thịnh thú vị nghĩ: “Bạn gái, đúng không!”

Tên gốc Kiều Nhất Minh không hề biết, mỗi tiếng nói cử động của hắn sớm đã bị Thương Thịnh giám sát, ngay cả việc buổi tối hắn không ngừng kêu “Lão công lão công” Thương Thịnh cũng biết rõ! Bằng không Thương Thịnh sao có thể bỏ qua cho hắn ba ngày?

Hôm nay, không ít người cầu kinh Kiều Nhất Minh, một tên mặt trắng như y sao có thể lừa được nữ sinh, hỏi hắn làm sao khống chế được một nữ nhân có công phu trên giường thật tốt, tất cả mọi người trong lòng đều biết rõ ràng, thấy ngày đó Kiều Nhất Minh đi làm vác theo bộ mặt “Tính phúc”!

Kiều Nhất Minh sợ ngây người! Đàn ông sao có thể bỏ qua một đề tài như vậy!

“Mấy người không biết đâu, nữ nhân này không dạy thì thôi, dạy dỗ tốt liền ngoan ngoãn nghe lời mấy người!”

Lúc sau Kiều Nhất Minh lại bảo người trước mặt ghé lỗ tai lại, trộm nói cho hắn: “Anh mày chính là kéo dài không suy (mạnh mẽ kiên cường và lâu ra:”3) a!”

Thương Thịnh đang uống cà phê, trợ lý trước mặt hắn đang báo cáo sự vụ gần nhất, kết quả, bị Thương Thịnh đột nhiên không nhận được phun đầy người.

“Kéo dài không suy đúng không! Ông đây phải thử xem!”

Nói xong câu đó Thương Thịnh liền rời đi, hoàn toàn bỏ qua trợ lý trước mặt, để lại một người hỗn độn

trong gió!

Ban đêm! Kiều Nhất Minh ăn hết hộp mỳ cuối cùng, nhiều ngày qua hắn đều ăn mì hộp, “Ai! Tôi thật sự rất muốn ăn thịt a!” Kiều Nhất Minh ngửa mặt lên trời cảm thán!

“Vậy em muốn uống sữa bò không?”

“Đương nhiên là có!” “Từ từ, là ai đang nói chuyện với mình!”

Xoay người, quả nhiên Kiều Nhất Minh nhìn thấy một người gần trong gang tấc!

Thương Thịnh tà mị cười, “Xong rồi xong rồi xong rồi, thịt thịt một chút liền biết, sữa bò cũng không phải không có, nhìn mặt một cái liền biết rõ!”

Thương Thịnh ngay sau đó liền cường hôn, không chừa đường sống cho Kiều Nhất Minh, cũng không cho hắn mơ mộng tìm đường sống! Bàn tay to du tấu sau lưng y, lúc nhẹ lúc mạnh. Từ phía sau chuyển đến lồng ngực trước mặt, trêu đùa hai quả anh đào nhỏ. Ngay lúc Kiều Nhất Minh tình thâm như nước, Thương Thịnh đột ngột dừng lại! Vì thế người thứ hai hỗn độn trong gió của hôm nay đã xuất hiện (người đầu tiên là anh trợ lý đáng thương kia:V)! Bảo bối của Kiều Nhất Minh đã sớm có cảm giác, hiện tại y cảm thấy mình thực không có tiền đồ, sao còn nghĩ đến việc ly hôn a! Về chuyện khác chắc Thương Thịnh không dừng lại đâu! Hắn trở nên thác loạn mất rồi.

Tác giả cho rằng Kiều Nhất Minh hư không lạnh lẽo tịch mịch, mấy người nói đi?

Thương Thịnh hôm nay dường như không chế rất tốt, mục đích của hắn hôm nay là đến xem Kiều Nhất Minh chủ động “Kéo dài không suy”!

Ngồi trên ghế sofa mềm mại, hắn cười tủm tỉm nhìn Kiều Nhất Minh: “Tôi thân là bạn gái của em, muốn xem một chút bạn trai tôi kéo dài không suy như thế nào!”

Nội tâm Kiều Nhất Minh lay động, y đấu tranh tư tưởng một chút, bản thân hoàn toàn quên mất tại sao Thương Thịnh lại biết! Chau mày! Hai bàn tay nhỏ nắm chặt!

Nhưng hắn không biết, cứ mờ ám như vậy, nếu không phải bác sĩ nam khoa Thương Thịnh biết cách áp chế, thật sự có thể giải quyết sạch sẽ Kiều Nhất Minh ngay tại chỗ!

Đột nhiên, Kiều Nhất Minh mỉm cười tà ác, một ý nghĩ đột ngột sinh ra, y muốn thượng Thương Thịnh.....

=====HẾT CHƯƠNG 4=====

#Riz: Bây giờ mới để ý tác giả thật sự thích dùng dấu chấm than, tui đã bỏ đi một lố rồi nhưng vẫn còn nhiều quá....

5. Chương 5

Kiều Nhất Minh đang loay hoay tìm cái gì đó trong nhà kho, vui tươi hơn hử còn ngâm nga tiểu khúc “Bài ca nông nô đứng lên đấu tranh”, đã nhiều năm như vậy mà mình vẫn chưa thượng được Thương Thịnh, đối với một người đàn ông như y thì đây là một việc hết sức xấu hổ, hôm nay người tự đưa đến cửa, y liền không khách khí!

Một cuộn dây thừng, một ngọn nến, còn có một cái hắc hắc hắc hắc (tiểu khiêu dẫn = trứng rung), mẹ nó a đây là cái tiết tấu gì, sau khi tìm được đồ còn phát hiện Thương Thịnh đang dùng vẽ mặt hài lòng nhìn y!

Có trời mới biết suy nghĩ của hai người không cùng một kênh, Kiêu Nhất Minh muốn nắm chắc cơ hội để trả thù! Mà Thương Thịnh lại nghĩ Kiêu Nhất Minh muốn cho mình chơi SM với y! Hai suy nghĩ khác nhau đến như vậy, ông trời đúng là muốn đùa!

Đầu tiên Thương Thịnh vào nhà tắm, đèn pha lê trong suốt chiếu lên dáng người hấn đến mười phần hữu hình, bình thường thứ Kiêu Nhất Minh không chịu được nhất chính là dáng người Thương Thịnh, đường cong cơ bụng như câu dẫn Kiêu Nhất Minh phạm sai lầm!

Tiếng nước dần dần nhỏ, trời đánh, Thương Thịnh sau khi tắm xong lại không mặc quần áo, Kiêu Nhất Minh nhìn đến nước miếng tràn lan!

Hoàn hồn! Hoàn hồn! Hoàn hồn!

Ngay lúc Thương Thịnh vừa định ngồi xuống bên cạnh mình, Kiêu Nhất Minh lần đầu xuống tay nhanh nhẹn, Thương Thịnh mông còn chưa kịp đặt liền bị hấn trối chặt tay chân! Điều này đúng là khiến Thương Thịnh phải giật mình.

Thương thịnh hơi hơi híp mắt “Em có biết em làm vậy rất nguy hiểm hay không!”

Kiều Nhất Minh kiêu ngạo nhìn hấn “Nguy hiểm? Tôi hôm nay chính là muốn xoay người làm chủ nhân, thế nào thế nào, có bản lãnh thì tới cắn tôi đi!”, một câu này nói đến đầu lưỡi cũng muốn phun ra!

“Ngoan, gia đi tắm rửa một cái, sau đó sẽ thương anh nha!”

Tiểu Minh Minh kiêu ngạo nào biết dây trối này Thương Thịnh có thể không chút áp lực mà cởi bỏ! Thương Thịnh thanh thanh thơi thơi thưởng thức dáng người Kiêu Nhất Minh, từ xương quai xanh đến hai quả anh đào trước ngực, đến hai mông nhỏ vô cùng kiêu ngạo nhà hấn, quả thực là mỹ vị a!

“Muốn chơi với lửa sao, tôi đây chơi cùng em!”

Lúc Kiều Nhất Minh tắm xong ra ngoài, Thương Thịnh vẫn thể hiện bộ dạng chịu trôi.

“Tiểu bảo bối, anh chờ có sốt ruột không! Gia tôi thương anh nha!” Một nụ cười hi hi đầy thâm tà treo trên miệng Kiều Nhất Minh.

Tay Kiều Nhất Minh du tẩu khắp toàn thân Thương Thịnh, đặc biệt là cơ bụng của hắn, vuốt thoải mái a! Tình dục trong người đều muốn bạo kích! Kiều Nhất Minh nhẹ nhàng dùng đầu lưỡi liếm hầu kết Thương Thịnh.

Thương Thịnh vẫn im lặng đột nhiên nở nụ cười: “Tôi còn chưa từng phát hiện em có công phu tốt như vậy a!” Phân thân của hắn cũng bắt đầu tỏa nhiệt! Kiều Nhất Minh lấy ra trứng rung đã chuẩn bị trước đó, y chính là muốn báo thù!

“Thân ái, ngoan, tôi sẽ làm anh thoải mái!” Kiều Nhất Minh cực kỳ sung sướng nói, cứ như hắn thật sự là chủ nhân.

Thương Thịnh tà ác cười “Tôi sao có thể để em chịu khổ, em vẫn nên ngoan ngoãn ở dưới thân tôi đi!” Nói xong xoay người đè lại tiểu Minh Minh của chúng ta!

Kiều Nhất Minh có chút kinh ngạc: “Anh sao lại, sao lại”

“Bảo bối! Em nói xem em chuẩn bị nhiều đạo cụ như vậy là muốn làm gì a! Nhưng thôi em ngàn vạn đừng nói ra, ảnh hưởng đến tình thú, em đều đã chuẩn bị rồi, nếu không dùng thì thật có lỗi với em!”

Giây tiếp theo tay Kiều Nhất Minh liền bị trôi ra sau đầu, Thương Thịnh bôi một chút gel bôi trơn vào nơi riêng tư của Kiều Nhất Minh, sau đó thoải mái hào phóng đem trứng run nhét vào, tiếp theo liền ngồi bên người y mở TV, mở lên phim người lớn! Đây không thể nghi ngờ đối với Kiều Nhất Minh mà nói chính là vực sâu!

Cuốn theo hai người đang dây dưa trong TV, thân thể Kiều Nhất Minh căng cứng. Ham muốn trong lòng càng mãnh liệt, trứng rung phía sau nhảy lên biên độ càng lớn! Bảo bối trước người vì mặt sau quá mức sung sướng mà hưng phấn vô cùng, sữa bò đặc thuần cứ như vậy mà phóng ra! Thương Thịnh hiển nhiên là vừa lòng, chính mình cũng bị tiểu gia hỏa bên cạnh cuốn dẫn đến không muốn không xong! Thả tay chân và lấy trứng rung trong người Kiều Nhất Minh ra, Kiều Nhất Minh xấu hổ căm giận nói “Anh không sợ tổn hại đến thận (thương thận) sao?”

Thương Thịnh trêu chọc nói “Thương Thịnh? Tôi chính là Thương Thịnh, sợ gì Thương Thịnh a!” (1)

Vì thế nhà tư bản vạn ác liền đè thương (súng) đâm vào!

Thương Thịnh vô cùng hiểu rõ xuất nhập, hẳn có thể cảm giác được lúc Kiều Nhất Minh sắp bắn, liền nhằm ngay lúc sắp bắn đó, Thương Thịnh đột nhiên đình chỉ động tác! Kiều Nhất Minh đối với việc đột nhiên dừng lại này rất là bất mãn! Đôi tay cậu lên cổ Thương Thịnh: “Đừng có ngừng, đừng có ngừng!”

Thương Thịnh nằm xuống ý bảo Kiều Nhất Minh ngồi lên tự mình động, từng chút từng chút, Kiều Nhất Minh lại càng gần với đám mây (2)!

Không biết đã đổi qua bao nhiêu động tác, Kiều Nhất Minh thở hổn hển nằm ở trên giường nhìn Thương Thịnh đi rửa mặt! Sau khi ra ngoài liền trở lại bộ dáng thần thanh khí爽.

“Gặp quý a, vì sao người bị đề vĩnh viễn là tôi!”

Thương thịnh sủng nịch vuốt đầu hắn, không cần nói cũng biết!

(1): Thương thân và Thương Thịnh hình như đọc gần giống, có lẽ anh Thịnh đang trêu ẻm ý mà.

(2): Chỗ này bản QT là “đám mây”, tui không hiểu lắm, sẽ lên raw kiểm tra lại sau, hiện tại tui quá lười, tạm thời cứ thế đi:v

=====HẾT CHƯƠNG 5=====

##Riz: Mòe, thiệt nhiều dấu chấm than!!!!

6. Chương 6

Sáng sớm, ngay lúc ánh mặt trời vừa chiếu vào, Kiều Nhất Minh ngửi thấy mùi hương đã lâu không thấy! Với bản lĩnh tham ăn của y đã sớm ngửi ra đó là mùi trứng chiên, hẳn thích trứng chiên chín bảy phần, lòng đỏ trứng còn chưa chín tới rải chút muối nhàn nhạt, lại uống kèm sữa bò cùng với chân giò hun khói, thật là vô cùng phong phú!

Quả nhiên! Thương Thịnh đang thanh thanh thơi thơi ăn cơm ở nhà ăn, thấy Kiều Nhất Minh tới liền nhàn nhạt mở miệng:“Lại đây!”

“Ồ” - Giọng nói Kiều Nhất Minh có chút nhảy lên, hiểu biết của Thương Thịnh đối với hắn thập phần thấu triệt, nhưng mỹ thực dự hoặc lại lớn hơn một chút!

Nhẹ nhàng bước đến, Kiều Nhất Minh ngàn tính vạn tính đi vào phòng bếp vậy mà không tính tới Thương

Thịnh lại không làm đồ ăn sáng cho y, trong phòng bếp vẫn sạch sẽ như cũ, có thể nhìn ra được Thương Thịnh sau khi làm cơm đã nghiêm túc dọn dẹp qua!

Kiều Nhất Minh thuôn mặt đi ra, khoanh tay trước ngực ngồi đối diện Thương Thịnh, cổ ý kéo bàn ghế làm ra động tĩnh thật lớn, tỏ vẻ y đang bắt măn!

Thương Thịnh cười nhạo trong lòng, lại không nói toạc ra, cổ ý từng ngậm từng ngậm nhai kỹ nuốt chậm!

Kiều Nhất Minh yết hầu lặn lộn! Bụng cũng phát ra tiếng kêu không đúng lúc!

Xấu hổ! Xấu hổ! Xấu hổ!

Cuối cùng, Kiều Nhất Minh rốt cuộc chịu không nổi nữa, một tay đoạt lấy ly sữa bò của Thương Thịnh Ừng ực ừng ực uống.

“Thế nào, tối hôm qua không đủ sữa bò?” Âm thanh hài hước vang lên.

Sữa bò còn chưa kịp vào bụng, nghẹn trong cổ họng làm mặt hắn đỏ lên, làm Thương Thịnh cho rằng hắn đang thẹn thùng!

Kiều Nhất Minh hít khí: “Thương Thịnh, chúng ta đã ly hôn, phiền anh về sau đừng đến quấy rầy tôi!” Kiều Nhất Minh nói thực đứng đắn, y thật sự có chút tức giận, không biết nghĩ gì, lại luôn cảm thấy Thương Thịnh nói mấy lời đó làm tổn thương lòng tự tôn của y!

“Cầm lấy ăn đi!” Thương đẩy cái mâm của hắn qua cho Kiều Nhất Minh, hắn hình như chưa ăn cái gì, thật ra bữa sáng này là hắn làm cho Kiều Nhất Minh.

“Ăn? Ăn cái gì? Ăn đồ thừa của anh! Thật sự, không cần như vậy, chúng ta đã ly hôn!” Kiều Nhất Minh lần này nói rất rõ ràng, vì sao đã ly hôn cả rồi, Thương Thịnh còn muốn như vậy với y? Y không nghĩ ra!

Đôi mắt Thương Thịnh híp lại, hắn thực không vui.

“Ly hôn? Nói như vậy là em vẫn biết? Vậy tối hôm qua em là cái dạng gì! Bộ dáng em không phải rất hưởng thụ sao!”

Kiều Nhất Minh trào phúng cười cười “Nếu như vậy, hiện tại chúng ta chính là quan hệ bạn giường! Nói đi liền đi, không liên quan gì đến nhau!” Kiều Nhất Minh nói rất bình tĩnh, đã hoàn toàn không còn hấp tấp như xưa. Nội tâm Thương Thịnh cũng không biết hắn đã nói gì làm Kiều Nhất Minh khó chịu, nhưng mà ngay lúc này Thương Thịnh hắn cũng đang vô cùng khó chịu.

“Nga! Bạn giường? Nếu vậy bây giờ tôi còn chưa đi, em có phải nên thực hiện một chút chức trách hay không!” Nói xong không màng đến phản đối của Kiều Nhất Minh, áp y lên trên bàn cơm. Bực bội hất đổ bữa sáng xuống đất.

Phản kháng của Kiều Nhất Minh so với thân thể đã trải qua rèn luyện của Thương Thịnh mà nói chính là lấy trứng chọi đá! Thương Thịnh mạnh mẽ kéo ra quần áo của Kiều Nhất Minh. Tay suýt làm Kiều Nhất Minh bị thương (chém đại)! Kiều Nhất Minh cắn chặt khớp hàm như muốn thủ vững gì đó.

Thương Thịnh hoàn toàn không bận tâm đến cảm thụ của Kiều Nhất Minh mà mạnh mẽ tiến vào, không có tiền diễn cũng không có bơi trơn. Lúc tiến vào Kiều Nhất Minh liền có cảm giác đau đớn, mồ hôi tinh mịn chảy đầy trên trán! Nhưng y không hề kêu đau, chỉ yên lặng thừa nhận.

Thương Thịnh sau khi xong việc liền mặc đồ rời đi, Kiều Nhất Minh cứ vậy nằm trên bàn cơm, nội tâm Thương Thịnh quặn đau, hẳn biết mình làm sai, nhưng tất cả đều không phải ý của hắn!

Trong phòng ăn, Kiều Nhất Minh cuộn thân thể, nước mắt chảy ra như vỡ đê. Lẳng lặng không biết bao lâu, y đột nhiên đứng dậy đi tới phòng tắm.

Ngâm mình trong bồn tắm mát lạnh, y không nghĩ nhiều, mình đã ly hôn, cứ như vậy! Về sau..... Không có về sau!

Nhìn chính mình trong gương vẫn trẻ tuổi như vậy, rời đi hẳn bản thân sẽ càng tốt lên! Hôm nay tự mình điều chỉnh tâm trạng một chút, ngày mai lại là một ngày mới!

Thương Thịnh ở bệnh viện căn bản không thể tập trung làm việc, hút một điếu lại thêm một điếu thuốc, vẻ bình tĩnh trên mặt Kiều Nhất Minh khiến hắn có chút hoảng hốt, nếu Thương Thịnh biết hiện tại nội tâm Kiều Nhất Minh đang không ổn định, có lẽ hẳn thật sự sẽ phải tỉnh lại.

=====HẾT CHƯƠNG 6=====

#Riz: Vẫn còn thiệt nhiều dấu chấm than!!!! Mấy ngày trước gia đình có việc, chưa kịp làm hết chương này, nên mới trễ đến hôm nay. Tui đang có ý định kiếm người beta, lỗi type thiệt nhiều, mà tui lại quá lười để tự mình beta... Hự hự...

7. Chương 7

Hôm nay Kiều Nhất Minh vui vui vẻ vẻ tràn đầy tinh thần bắt đầu ngày đầu tiên của cuộc sống mới.

Nhìn nhìn tờ giấy kế hoạch tối hôm qua, hắn quyết định đi siêu thị trước để mua chút nguyên liệu nấu ăn cùng một quyển sách hướng dẫn nấu ăn, đẩy xe đẩy nhỏ một mình đi dạo trong khu rau dưa, nghiêm túc nghe bác gái bên cạnh nói cho mình cách lựa rau. Kiều Nhất Minh cảm thấy thứ mình chưa từng tiếp xúc

thật ra cũng khá tốt đẹp.

Thân ảnh Kiều Nhất Minh rơi vào tầm mắt một người.

“Rầm rầm!” đồ vật chồng thành ngọn núi nhỏ do có người va chạm mà đổ đầy đất!

“Kiều —— Nhất —— Minh ——”

Kiều Nhất Minh vốn đang cùng bác gái thảo luận lựa chọn đồ ăn bỗng dưng bị kêu tới sững sốt! Âm thanh của người này có chút quen thuộc a!

Quả nhiên, Kiều Nhất Minh vừa quay đầu lại, đại não lập tức trống rỗng!

“An Tử Khê”

“Đã lâu không gặp! Không nghĩ tới chúng ta lại gặp mặt!”

An Tử Khê nói, cảm thấy có chút mỹ mãn, thanh âm cũng tràn đầy kích động, bởi vậy hắn mới có thể va vào núi đồ đó.

Một âm thanh xa xăm vang lên bên tai Kiều Nhất Minh “Nếu mình còn gặp lại nhau, thì mình ở bên nhau đi!”

Những lời này là lời nói của An Tử Khê 15 năm trước, khi đó bọn họ chỉ mới 13 tuổi, 13 tuổi, bọn họ đều không biết thích và yêu là gì, chờ đến lúc hai bên muốn tìm hiểu thử thì An Tử Khê lại phải xuất ngoại, từ đó về sau hai người cũng không còn liên lạc, ba tháng trước An Tử Khê từng gửi cho hắn một phong thư, mặt trên chỉ có năm chữ “Tôi sẽ trở về!”. Lúc đó Kiều Nhất Minh cũng không để tâm đến câu đùa vui khi bé, thậm chí còn cười nhạo An Tử Khê nói mấy lời như Hôi Thái Lang thường nói.

Xem ra, hết thấy đều phải phai nhạt!

“Đã lâu không gặp!” Kiều Nhất Minh trả lời câu hỏi của An Tử Khê.

“Nghe nói cậu ly hôn!”

Cái gì phải đến rồi sẽ đến, Kiều Nhất Minh cũng không tính giấu diếm cái gì.

“Đúng vậy! Đã ly hôn!”

“Chúng ta đã gặp nhau rồi, vậy thì chúng ta ở bên nhau đi!”

Lời nói này xuất hiện có hơi vội vàng, thời gian trước sau cũng chỉ mới có ba phút, An Tử Khê liền ném cho hắn một vấn đề không dễ giải quyết!

“Ngại quá, trừ bỏ ký ức lúc nhỏ thì giữa chúng ta cũng không có gì đáng nói, hơn nữa bây giờ tôi còn muốn sống thoải mái một chút!”

Nụ cười như ánh mặt trời của An Tử Khê có chút sụp đổ. Thì ra mấy năm nay cậu ấy vẫn luôn không nhớ kỷ lời mình nói! Nhưng mình nhiều năm như vậy lại không có một khắc nào không nhớ đến cậu ta, trong lòng không hiểu sao có chút chua xót.

Đảo mắt y lại cười một cái: “Không sao, đã nhiều năm như vậy rồi, không sợ giờ khắc này!”

Nói thật, những lời này làm Kiều Nhất Minh có phần cảm động, không phải vì thâm tình mà là vì để ý! Còn Thương Thịnh đối với hắn thì sao?

Kiều Nhất Minh không nói gì, đối với An Tử Khê, không nói gì chính là câu trả lời thích hợp nhất! Hắn cũng không sốt ruột!

Nhất thời Kiều Nhất Minh không tìm ra đề tài thích hợp để nói chuyện, hai người có chút xấu hổ. Nhưng thật ra An Tử Khê biết hắn đang nghĩ gì.

“Tôi thấy cậu còn có việc, vậy tôi không quấy rầy cậu nữa, cậu cứ làm việc của mình trước đi!”

Nụ cười chân thành của An Tử Khê quả thực có thể làm say lòng người! Người này lớn lên nhìn không tệ, Kiều Nhất Minh nhất yêu mỹ thực nhì yêu mỹ nhân, thật đúng là đối khẩu! Vì thế ban đầu hắn lạnh lùng nói muốn muốn thả lỏng sinh hoạt cứ như bị gió Bắc thổi bay mất!

“Không có việc gì không có việc gì, nhiều năm không gặp, thì cùng nhau ăn một bữa cơm đi!” Lời này thốt ra hơi đột ngột An Tử Khê nhất thời không thể tin được!

Trong tiệm cơm Tây.

“Một phần bò bít tết chín bảy phần, thêm chút hành lá, vị không cần quá đậm, một phần tôm thịt không lấy đuôi chỉ lấy đầu và thân.”

An Tử Khê nói thực lưu loát! Mấy món đó đều là món ưa thích của Kiều Nhất Minh!

Kiều Nhất Minh lại thêm thập phần cảm động!

Kiều Nhất Minh nghĩ “Xem đi! Ông đây vừa chia tay Thương Thịnh liền có người theo đuổi! Vẫn là soái ca!”

Cách đó 3 mét. Thương Thịnh lạnh nhạt nhìn Kiều Nhất Minh ở đằng xa tán gẫu cùng một người đàn ông, lại còn vừa nói vừa cười! Ấy nấy trong lòng lập tức hoàn toàn biến mất.

“Nhìn dáng vẻ coi bộ đã sớm chuẩn bị tốt lớp xe dự phòng!”

Kiều Nhất Minh quả thật trò chuyện rất vui vẻ, nhưng đều là những chuyện lúc nhỏ.

Kiều Nhất Minh không cẩn thận dính phải hạt mè trên khóe miệng, An Tử Khê buông dao nĩa, nhẹ nhàng dùng tay giúp hắn lau đi.

“Hai người các ngươi thật đúng là vui vẻ nhỉ!”

Âm thanh của Thương Thịnh phá lệ chói tai, Kiều Nhất Minh không nghĩ tới lại gặp hắn ở chỗ này, nhất thời chân tay luống cuống muốn giải thích, nhưng rồi nghĩ lại, đều đã kết thúc còn giải thích cái gì a!

“Đương nhiên vui vẻ a! Không lẽ còn muốn tôi đi nhảy sông sao?” Kiều Nhất Minh mỉm cười nói, thanh âm không có một chút cảm tình.

Thương Thịnh trong lòng hừng hực lửa đốt, hận không thể thiêu chết gia hỏa khẩu thị tâm phi này!

“Ngày hôm qua còn ở dưới háng tôi, hôm nay lại muốn thông đồng người khác sao!”

Kiều Nhất Minh còn chưa nói lời nào đã nghe thấy An Tử Khê mở miệng “Vị tiên sinh này, phiền anh nói chuyện chú ý một chút”

“Ồ! Đây là việc nhà tôi”

“Phải không? Theo tôi được biết thì hai người đã ly hôn. Anh biết không? Nếu ngươi cứ dây dưa Kiều Nhất Minh như vậy, cậu ấy có thể kiện anh!”

Công việc xã giao nói cho Thương Thịnh biết người này không giống như vẻ bề ngoài của hắn.

“Thương Thịnh, tốt nhất là hảo tự hảo tán, tôi không muốn làm quá khó coi, anh nên hiểu!” Kiều Nhất Minh phách phạm bành trướng! Thương Thịnh cũng không thể tin được.

“Tử Khê chúng ta đi!”

Kiều Nhất Minh lôi kéo An Tử Khê rời đi, từ đầu tới đuôi còn không thèm nhìn Thương Thịnh một cái.

“Nhất Minh, Tử Khê, kêu thật là thân thiết nhỉ!” Dưới ánh đèn, trong lòng Thương Thịnh đang nghĩ gì, có lẽ chỉ có hắn mới biết.

“Hôm nay cảm ơn cậu” Kiêu Nhất Minh cười xin lỗi An Tử Khê.

“Không khách khí, đừng ủy khuất chính mình, để tôi đưa cậu về nhà!”

Kiều Nhất Minh nhìn sắc trời, đã khuya.

“Không cần, cậu về trước đi! Đã không còn sớm nữa.”

An Tử Khê không tiếp tục miễn cưỡng, gật gật đầu rồi nhìn theo hướng Kiêu Nhất Minh rời đi.

Không biết Kiêu Nhất Minh đi được bao lâu, chờ tới lúc hắn quay đầu lại nhìn, chỉ thấy An Tử Khê còn đứng ở nơi xa nhìn hắn biến mất.....

=====HẾT CHƯƠNG 7=====

#Riz: Tui vừa đi dò lại mấy chương trước, sửa lại xưng hô cũng như vài lỗi edit, thiệt lười mà ;;v;; đợt bộ này hoàn chắc tui cũng sẽ đi chỉnh lại 2 bộ kia, sau đó mới đào hố mới. Thật sự là rất cần người beta, không có ai sao huhuhu

8. Chương 8

Thương Thịnh ngồi một mình trong văn phòng rộng lớn. Từng vòng khói thuốc đen dày đặc như vành mắt thâm đen của hắn, trong mắt tràn đầy tơ máu đỏ hồng.

“Khụ khụ khụ!” - âm thanh đầy áp lực của trợ lý vang lên.

“Bác sĩ Thương, đây là tư liệu mà ngài muốn!”

Thương Thịnh dập tắt tàn thuốc, mắt quét lên tư liệu trên bàn.

Đó là một gương mặt đầy soái khí.

Họ tên: An Tử Khê

Giới tính: Nam

Tốt nghiệp học viện chính pháp, sau khi tốt nghiệp làm luật sư, từng làm luật sư cho 158 vụ kiện, chỉ có 21 vụ thua kiện, còn lại đều là thắng kiện!

Thương Thịnh nhàn nhạt nhìn tư liệu, điều mà hắn quan tâm đến không phải là những cái này! Thẳng đến trang cuối cùng của tư liệu, trong đó viết về quan hệ của Kiều Nhất Minh với An Tử Khê! Hai người quen nhau từ bé, tình cảm rất tốt, khi còn nhỏ An Tử Khê đã có quan hệ đặc biệt với Kiều Nhất Minh, năm 13 tuổi rời nơi này đến thành phố B, ba tháng trước từng gửi cho Kiều Nhất Minh một bức thư.

Ba tháng trước? Đó không phải lúc mà bọn hắn vừa kết hôn sao? Hay là từ khi đó bọn họ đã bắt đầu liên hệ với nhau? Thương Thịnh trong lòng thực loạn! Tựa như có trăm ngàn con sâu đang chậm rãi gặm cắn tim hắn, chậm rãi tra tấn hắn, tra tấn hắn!

“Đồng ——” Thương Thịnh một phát ném gạt tàn thuốc ra ngoài.

“Mặc kệ chuyện có ra sao, Kiều Nhất Minh em trốn không thoát!”

Kiều Nhất Minh có chút cô tịch ngồi trên sofa, hắn không biết mình nên làm cái gì, một mình ở nhà quả thật có hơi khổ sở, gương mặt trong ảnh cưới treo trên tường tươi cười đến là vui vẻ, y và Thương Thịnh đã ở bên nhau được 6 năm. Khi đó ba mẹ cũng không đồng ý, vấn đề không đơn giản chỉ là không đồng ý, mà là loại tình cảm quyết liệt đến xé tim.

Lúc trước cả hai đều không màng đến sự phản đối trong nhà, nói rằng nhất định phải làm cho cả thế giới đều biết đồng tính luyến ái không hề ghê tởm, tình cảm của bọn họ rất chân thành tha thiết! Cứ như vậy qua 5 năm, rốt cuộc có được sự đồng ý của người nhà, sau đó chính là đính hôn, kết hôn, thế nhưng bây giờ sao lại ra nông nỗi này!

“Leng keng, leng keng” tiếng chuông cửa bị ấn vẫn luôn kêu vang từ nãy đến giờ đánh gãy mạch suy nghĩ của Kiều Nhất Minh. An Tử Khê đang đứng ở ngoài cửa, trong tay còn cầm cái gì đó.

“Nhất Minh, tôi thấy cậu có vẻ tiêu tụy, nên muốn mang vài thứ đến cho cậu”

“Sao cậu tìm được nhà tôi?” Kiều Nhất Minh có chút tò mò.

“Tôi hỏi bảo an của tiểu khu nhà cậu!”

Kiều Nhất Minh mỉm cười “À! Cậu mau vào trong đi!”

Bao lớn bao nhỏ các thứ được xách vào phòng bếp của Kiều Nhất Minh.

“Hôm nay tôi sẽ cho cậu ném thử tay nghề của tôi” An Tử Khê cười, khều khều mũi Kiều Nhất Minh.

Kiều Nhất Minh vốn định cự tuyệt, nhưng rồi ngẫm lại khung cảnh một mình quạnh quẽ vượt qua cả ngày, y quyết định ăn cơm cùng An Tử Khê.

An Tử Khê đeo tạp dề, xoay người đi rửa cá. Có một số việc chính là ngẫu nhiên như vậy, tạp dề bị lỏng, tay An Tử Khê lại đang bận nấu ăn, nên Kiều Nhất Minh đành giúp An Tử Khê cột lại, cứ như vậy một cái động tác vốn không có gì đặc biệt lại bị Thương Thịnh nhìn thấy.

Thương Thịnh muốn trở về nói với Kiều Nhất Minh, hắn rất yêu y, cho dù y có tùy hứng cỡ nào hắn cũng sẽ không để ý! Thế nhưng ngay lúc hắn mở cửa ra lại thấy Kiều Nhất Minh đang ôm eo An Tử Khê từ phía sau! Hết thấy đều đã biến thành hiểu lầm!

“Xem ra, là tôi quấy rầy hai người!” Nói xong Thương Thịnh liền bỏ đi không quay đầu lại! Tơ máu đỏ hồng che kín đôi mắt đầy sương mù. Sáu năm a! Sáu năm!

Kiều Nhất Minh hiển nhiên không nghĩ tới sẽ phát sinh chuyện như vậy, đôi chân vốn muốn đuổi theo lại như bị rút chì mà bất động, chỉ có thể nhìn bóng dáng Thương Thịnh rời đi.

“Không có chuyện gì, chúng ta tiếp tục đi!” Kiều Nhất Minh mỉm cười miễn cưỡng, An Tử Khê đều nhìn thấy.

“Đi ra ngoài nghỉ ngơi đi, ở đây đã có tôi lo liệu!”

Kiều Nhất Minh không rời đi, mà cầm lấy hành tây rửa sạch sẽ, cảm giác cay mắt làm y thấy rất khó chịu, nước mắt cũng bắt đầu chảy xuôi.

Nhất thời không biết được y là cay mắt hay là đau lòng.

=====Hết chương 8=====

#Riz: Thật ra Thương Thịnh cũng đáng thương lắm....

9. Chương 9

Thời tiết dần dần chuyển lạnh, Kiều Nhất Minh lại bị phái đi Macao công tác ngay thời điểm này, cho dù trong lòng hắn không tình nguyện cũng không thể bỏ qua tiền thưởng của mình!

Trong một khắc trước khi lên máy bay, Kiều Nhất Minh bị An Tử Khê không ngừng niệm chú, nào là phải mặc quần áo ấm, ra ngoài uống ít rượu, lúc ở khách sạn phải chú ý, chú ý an toàn.....

Thương Thịnh hôm nay đồng thời cũng phải đi Macao công tác, nghe nói có một ông phú thương đã sáu mươi mấy tuổi còn muốn có con nên mời Thương Thịnh đến xem một chút.

Thương Thịnh hôm nay mặc đồ màu trắng, áo blouse trắng mở rộng. Dưới chân mang một đôi giày da. Một cái động tác mặc đồ đơn giản như vậy hắn lại có thể mặc ra loại cảm giác không giống nhau!

Hắn vẫn mê người như vậy.

Kiều Nhất Minh đã thấy Thương Thịnh từ xa, bọn họ đã hơn nửa tháng không gặp nhau. Hôm nay vừa nhìn thấy, y chợt phát hiện y vẫn có thể nhận ra hắn trong biển người mờ mịt, chỉ là có chút cảm giác khổ sở.

Trong lòng Kiều Nhất Minh, Thương Thịnh là một người quá đặt nặng chuyện hoan ái, lại thiếu đi sự tôn trọng đối với y...

Do Thương Thịnh đi máy bay tư nhân nên Kiều Nhất Minh cũng không hề biết thật ra điểm đến của bọn họ giống nhau.

Như vậy lúc này đây, ông trời lại muốn trình diễn cái dạng chuyện xưa gì!

Kiều Nhất Minh đi công tác cùng với quản lý Cao, công ty ra lệnh rằng bọn họ cần phải bắt lấy dự án này, Kiều Nhất Minh nghe nói đối phương là một phú thương nổi tiếng ở địa phương, tuổi tác đã cao, nhưng vẫn chưa có con, nghe đồn là hắn có bệnh khó nói! Thế cho nên người này tính tình rất táo bạo.

Xem ra đây là một gia hỏa khó đối phó.....

Máy bay ở trong không trung bay lượn, tâm trí Kiều Nhất Minh cũng đang bay lượn trong không trung, bắt tri bắt giác liền tiến vào mộng đẹp, ở trong giấc mơ y trở về về khoảng thời gian ngọt ngào bên Thương Thịnh, cùng nhau tản bộ dưới bóng cây. Chỉ là đột nhiên xuất hiện một con hổ, bọn liền bỏ chạy, rồi lại tiếp tục chạy, vẫn luôn chạy...nhưng con hổ cũng không bỏ qua, nhất định phải có được bữa ăn ngon, sau đó Thương Thịnh lại vọt tới dưới miệng con hổ, vì thế Kiều Nhất Minh còn sống sờ sờ phải nhìn Thương Thịnh bị con hổ ăn tươi!

Đột nhiên Kiều Nhất Minh bừng tỉnh, tóc cũng bị mồ hôi lạnh làm ướt nhẹp. Người ngồi bên cạnh vỗ vỗ vai y nói rằng y nên xuống máy bay, cứ như vậy, Kiều Nhất Minh dần dần độn độn đi xuống!

Một trận gió lạnh thổi qua, Kiều Nhất Minh rùng mình một cái “Tại sao, tại sao trong mơ người lại tốt như vậy!”

Yêu nhiều quá nên sinh ra ý nghĩ thật buồn cười! Nhưng lại thể hiện rõ ràng bọn họ yêu nhau sâu đậm biết bao nhiêu! Thật ra nếu tính trong hiện thực Thương Thịnh vẫn có thể vì y mà trả giá sinh mệnh!

Đó là bốn năm trước, cũng chính là năm thứ hai bọn họ ở bên nhau. Thời đó Thương Thịnh chưa phải là bác sĩ nam khoa nổi tiếng, mỗi ngày Kiều Nhất Minh đều sẽ chờ hần, nhưng do Kiều Nhất Minh sinh ra vốn trắng trẻo, không ngờ lại bị một đám người âm thầm theo dõi! Say mê Kiều Nhất Minh! Lúc đó đám người đang chuẩn bị luân phiên cường gian hần, thì Thương Thịnh xuất hiện. Một người chơi một đám vẫn luôn là quả bất địch chúng, lúc mgã xuống Thương Thịnh vẫn gắt gao ôm Kiều Nhất Minh! Đám người đó tay đâm chân đá Thương Thịnh một hồi, cuối cùng bọn họ cũng cảm thấy không thú vị nữa nên mới rời đi, khi đó Thương Thịnh lại bị xuất huyết bên trong, rất may đã đưa đi bệnh viện kịp thời.

Mà Kiều Nhất Minh bị ép dùng một lượng thuốc ngủ quá lớn nên ngủ liên tiếp ba ngày, sau khi tỉnh lại thì đồng nghiệp của Thương Thịnh nói cho y biết, trong nhà Thương Thịnh có việc gấp, yêu cầu hần trở về, nhưng Kiều Nhất Minh không hề biết, lúc Thương Thịnh thoát ly nguy hiểm sau 24 tiếng chuyện đầu tiên hần làm chính là tìm người giúp hần bịa chuyện nói dối!

Kiều Nhất Minh chỉ biết lúc ấy thật sự rất lâu sau Thương Thịnh mới trở về, khi đó chính mình còn làm mình làm mẩy, Thương Thịnh phải dỗ dành kha khá thời gian!

Tất cả những chuyện này Kiều Nhất Minh không biết, nhưng mà vận mệnh đã định, Thương Thịnh sẽ mãi mãi bảo vệ Kiều Nhất Minh, không rời không bỏ.

=====Hết chương 9=====

#Riz: Chợt cảm thấy tui ngày càng tiến bộ so với 2 bộ đầu tiên tui làm:3(để tui tự luyện xíu đi), là tay nghề tui tốt lên hay do bộ này là hiện đại? Nói sao thì nói, xong bộ này tui cũng sẽ dành thời gian tu sửa lại 2 bộ kia.

10. Chương 10

Kiều Nhất Minh cung cung kính kính đứng ở cửa khách sạn, quản lý Cao nôn nóng nhìn đồng hồ, đối phương ước chừng đến muộn đã được ba giờ đồng hồ, chân Kiều Nhất Minh đều đã mỏi, nhưng vị phú thương đại danh鼎鼎 này vẫn chậm chạp không thấy người.

Sau đó một cô gái trẻ tuổi mặc váy đỏ bó sát hông từ trong xe thể thao bước ra! Đôi môi đỏ kiêu diễm như hoa hồng khát máu, tóc uốn lượn sóng, cặp hông do bước đi mà di chuyển qua lại, mắt kính đen che

đi đôi mắt làm người ta không nhìn ra được bên trong ẩn chứa sự ngây thơ hay là nét yê mị.

“Ngại quá, chúng tôi đến trễ, xin thứ lỗi” cô gái mở miệng thanh lãnh nói, trong giọng nói mang theo vài phần ngại ngùng, hoàn toàn bất đồng với cách ăn mặc của cô.

Sau khi cô gái này giới thiệu, Kiều Nhất Minh như đang lọt vào sương mù mới biết được, đây là cô vợ thứ chín của ông phú thương kia. Điều này làm cho Kiều Nhất Mìn ngay lập tức nghĩ tới chế độ một chồng nhiều vợ thời xưa, còn có dì Tuyết trong “Tân dòng sông ly biệt”.

“Dì Tuyết?” Kiều Nhất Minh đột nhiên có chút buồn cười!

Năm đó khi y ăn vạ bắt Thương Thịnh cùng xem phim “Tân dòng sông ly biệt” còn đặc biệt thống hận nhân vật dì Tuyết này, cứ luôn nằm trong lòng Thương Thịnh không ngừng nguyên rửa người ta.

Thương Thịnh tổng “Em nguyên rửa người khác như vậy, không chiếm được tiểu tâm của cổ lại quẩn lên người anh!”

Kiều Nhất Minh vẫn luôn cười trộm khi hắn học bác sĩ, Thương Thịnh hỏi y cười cái gì y lại không nói. Thật ra đến bây giờ Kiều Nhất Minh mỗi khi nhớ tới bí mật này y vẫn muốn cười, bởi vì “ Dì Tuyết Thương Thịnh (Học y thương thân!) { đọc giống nhau }” hướng chỉ hắn lại còn học nam khoa. Biết đâu có thể bị liệt dương a {ngộ chém}. Tư tưởng như vậy trăm triệu lần không thể cho Thương Thịnh biết.....

Lại nói đến Thương Thịnh, cái người xuống xe theo cô gái kia không phải là trợ lý của Thương Thịnh sao? Sao hắn lại ở đây?

Chủ nhiệm bên cạnh thấy hắn sững sốt, liền véo véo sau eo hắn ý bảo chú ý hình tượng của mình.

Đưa cô vợ thứ chín này vào phòng, bàn lớn bàn nhỏ đồ ăn vừa mới bung lên chưa đầy một phút, vị trợ lý bên cạnh cô gái đã nói:“Cái này, cái này, còn có cái này, mau bung xuống hết đi! ”

Kiều Nhất Minh cùng quản lý Cao có vẻ hơi xấu hổ, gương mặt cô có nét khó xử.

“Phu nhân, mấy thứ này không có lợi cho việc thụ thai!”

Lời này nói ra có chút trắng trợn, biểu hiện của cô vô cùng mất tự nhiên “Tôi đã biết, vậy bung xuống đi”

Có một khắc, Kiều Nhất Minh nhìn thấy đôi mắt lập lòe nước mắt của cô gái, như một con chim bị nhốt trong lồng vàng, nàng vô tội như vậy.

Cô gái mỉm cười “Thực xin lỗi, chồng tôi không thể đến được, tôi xin lỗi mọi người”

Sau đó một hồi, Thương Thịnh trong lúc vô ý đã tiết lộ cho Kiều Nhất Minh thật ra hôm nay đến trễ ba tiếng, là do lúc đó vị phú thương kia đang cùng cô vợ trẻ xinh đẹp này chiến đấu hăng hái trên giường, chỉ để Thương Thịnh tổng kết tình trạng cơ thể của ông ta rồi lựa chọn thời gian thụ thai dễ dàng nhất. Hơn nữa, toàn bộ quá trình đó ông già kia đều bắt Thương Thịnh ngồi nhìn, tiện thể chỉ đạo động tác. Tất cả những việc này không chỉ có một mình cô gái này làm, mà là mấy người làm! Hết thấy đều là vì thụ thai, đó là ham muốn khủng bố cỡ nào!

Bất quá mấy chuyện này đều chưa thể nắm chắc.

Kiều Nhất Minh nhìn gương mặt quạnh quẽ của cô gái, không hiểu sao lại vô cùng có hảo cảm (là loại hảo cảm rất đơn thuần) mỗi tiếng nói cử động của cô đều có ý tứ, thật là một nữ nhân tốt đẹp! Đây là cảm nhận chân thành của Kiều Nhất Minh.

Một bữa cơm, cũng không nói quá nhiều về công tác, không khó nhìn ra cô gái này địa vị không được cao, chuyện hợp tác này không phải do cô làm chủ, nói chuyện phiếm có vài câu, cô vẫn cứ nói “Việc này còn cần chồng của tôi quyết định”

Kiều Nhất Minh nghĩ, một cô gái xinh đẹp như vậy sao lại có thể chấp nhận một ông già, thật không thể tưởng tượng.....

Sau khi kết thúc. Cô gái thoải mái hào phóng vươn tay đưa một cái danh thiếp, nói: “Hy vọng mọi người sẽ có cơ hội hợp tác cùng chồng tôi.”

Kiều Nhất Minh nhìn thoáng qua danh thiếp: “Elsa Toa”

Tựa như có rất nhiều sỏi cát nhỏ tạo thành hình người, rồi lại như bị gió thổi, bay lả tả, vô ẩn vô tung.

Nhìn thẳng vào đôi mắt thanh triệt của cô gái, Kiều Nhất Minh rõ ràng chính xác cảm thấy có một loại ưu thương, rất nhỏ rất nhỏ thôi nhưng ại dung nhập đến tận xương tủy.

Cuối cùng, cô gái ấy cười, sau đó theo bảo an rời đi.....

=====Hết chương 10=====

#Riz: Thật ra chị gái này rất đáng thương... Bống đừng muốn spoil ghê..... Dù sao thì... Hôm nay có hẳn 2 chương nha ^^

11. Chương 11

Mấy ngày gần đây Kiều Nhất Minh đều sống trong trạng thái căng thẳng, lý do đầu tiên là vì y biết bất cứ lúc nào y cũng có khả năng chạm mặt Thương Thịnh, lý do thứ hai là công việc còn treo trên đầu thực sự rất khó giải quyết!

Ông già kia, đã bỏ bom bọn y rất nhiều lần, mỗi một lần đều có một cô gái xinh đẹp khác đến đây tùy tiện nói hai câu là được, cao thấp mập ốm đều có, Kiều Nhất Minh nghi ngờ lão già này không sợ nhiễm bệnh à?

Cô gái hôm nay đến lại bắt đầu giương nanh múa vuốt, còn chưa nói được vài câu đã bắt đầu biểu hiện bọn họ vô cùng tôn quý, nhìn người đều bằng nửa con mắt, trong ánh mắt tràn ngập thể tục.

Một chiếc điện thoại chuyển được tới, Cao quản lý có vẻ rất kích động.

Thì ra là ông già kia mời họ đến nhà..... Tình cảm thật tốt nhỉ, nói không chừng công việc trên tay còn có thể khởi sắc đó.

Sau khi thu thập xong xuôi, bọn họ lái xe tới biệt thự của phú thương, bên ngoài một mảnh màu xanh biếc, gió mát ngoài cửa sổ xe thổi vào một chút, làm người ta cảm thấy vô cùng dễ chịu.

Bất tri bất giác đã tới trước cửa biệt thự, mười mấy bảo tiêu xếp hàng ngay ngắn ở cửa, mặt mũi cứng đờ như tượng sáp. Lúc bọn họ đi vào cửa lớn thì đồng thời khom lưng hành lễ, sau đó lại làm khuôn mặt không vô biểu tình đứng đó.

Căn phòng trống vắng tràn ngập tiếng rên rỉ, y tin dù ngồi chỗ nào trong cái phòng này đều có thể nghe được, Kiều Nhất Minh hiển nhiên hoảng sợ, y không nghĩ tới vậy mà có người lại không biết xấu hổ đến như vậy. Mà người hầu trong nhà cũng giống như bị điếc, vẫn vô cùng bình thản.

Y ngồi trên sofa mà cứ có cảm giác như đang ngồi trên nệm gai!

Sau đó, không biết bao lâu sau âm thanh đó mới biến mất.....

Lão nhân kia thần thanh khí爽 bước ra: “Thật ngại quá!”

Theo sau là Thương Thịnh mặt vô cảm, một bên là người hầu mang nước rửa tay cho gã.

Lúc Thương Thịnh giương mắt lên nhìn thấy Kiều Nhất Minh, nhưng trên mặt hắn không hề có cảm xúc gì, tựa như hai người không hề quen biết!

Kiều Nhất Minh phát hiện, tinh thần của Thương Thịnh không được tốt, cũng hơi gầy, làn da hơi đen, sắc mặt cũng không hồng hào.....

“Đây là bác sĩ của ta, rất nổi tiếng. Đặc biệt vì xem bệnh cho ta mà tới!”

Nói đến xem bệnh, ông già lại ra lệnh một tiếng:

“Ném con tiện nhân trong phòng tao ra ngoài đường đi”

Kiều Nhất Minh không biết tại sao, một cô gái toàn thân rách nát tả tơi bị kéo ra ngoài, mặt bị đánh sưng đỏ, khoe miệng còn dính vết máu khô – đó là Toa Toa!

Kiều Nhất Minh biết người này, người đó là Toa Toa.

Y có hơi sốt ruột, thậm chí chính y cũng không biết tại sao y lại cảm thấy lo lắng cho một người chỉ mới gặp lần đầu.....

Nhìn từ xa, chỉ thấy thân ảnh cô gái bị lôi đi.

Phú thương tiếp tục cười, cứ như chưa có chuyện gì xảy ra, Kiêu Nhất Minh bỗng dưng cảm thấy hai chữ “súc sinh” vô cùng xứng đáng với ông ta.

Cao quản lý bên cạnh đứng lên bắt tay với Thương Thịnh, thì ra ông ta đang giới thiệu, nên Kiêu Nhất Minh cũng lập tức đứng dậy, vươn tay nói: “Chào anh”

“Chào cậu!” Thương Thịnh bắt tay y.

Tay Thương Thịnh vẫn ấm áp như vậy, nhưng lại làm Kiêu Nhất Minh cảm thấy lạnh lẽo, là loại lạnh lẽo đến tận xương tủy.

Trong suốt quá trình bàn công việc, Kiêu Nhất Minh đều không hề ngẩng đầu, hai tay không ngừng dùng máy tính ghi lại nội dung buổi nói chuyện.

Trong tình huống y không biết gì, Thương Thịnh dùng ánh mắt lén lút đánh giá y, không sai, là lén lút!

Không nghĩ tới mình vậy mà cũng có lúc phải lén lút.

Người đàn ông này, có thể vân đạm phong khinh bắt tay với mình, còn có thể bình tĩnh mà nói lời chào, quả nhiên đã trưởng thành.

Trong một khoảnh khắc nào đó, Thương Thịnh có chút phiền muộn, hẳn vẫn luôn hy vọng, Kiêu Nhất Minh vẫn là đứa trẻ như ngày xưa, ngược lại đứa trẻ mà hẳn muốn không xuất hiện, đứa trẻ ấy vậy mà lại

trưởng thành.

=====Hết chương 11=====

#Riz: Không hiểu sao viewers mấy chương sau cứ giảm dần... Là do nội dung không như mong đợi à.....

12. Chương 12

Người hầu chuẩn bị một bàn đầy đồ ăn, nhưng không biết tại sao, vừa nhìn thấy ông già kia mặt mày hồng hào, rồi nhớ lại bộ dạng Toa Toa bị lôi đi, Kiều Nhất Minh lại thấy tởm đến phát ói.

Thương Thịnh ngồi một bên thưởng thức ly rượu vang đỏ, Kiều Nhất Minh nhìn lại, phát hiện mấy bà vợ của lão già này đều bày ra bộ dạng mị sắc, ngấm lại mấy thứ dung chi tục phần kia, Kiều Nhất Minh lại thấy khó chịu. Mấy cô gái này mới lớn đã mặt người dạ thú, mới hai mươi mấy tuổi đã thấy mất chó khinh người. [Đoạn này ngộ chém]

Ở dưới gầm bàn, trong lúc Kiều Nhất Minh không biết, một cô gái mang tất chân màu đen đang dùng chân lặng lẽ cọ mắt cá chân của Thương Thịnh, còn thường xuyên cọ từ ống quần cọ lên, hai mắt yêu mị nhìn Thương Thịnh, còn dùng bộ ngực của mình mà khiêu khích.

Ánh mắt Thương Thịnh mang theo mùi nguy hiểm cảnh cáo ả ta nên tôn trọng một chút, nhưng ả vậy mà càng có hứng thú, chân lại từng chút một chút hướng về phía trước, đi thẳng đến đũng quần Thương Thịnh.

Ánh mắt Kiều Nhất Minh vẫn không rời khỏi Thương Thịnh, thấy Thương Thịnh cứ cùng cô gái nọ mắt đi mày lại, cả người y đều thấy không ổn.

“A!”

Âm thanh chói tai của cô gái vang lên trong đại sảnh ——

Thì ra là do người hầu bưng canh không cẩn thận làm đổ. Chỉ là người khác không biết, vị trí mà người đó đứng thật ra là bên cạnh chỗ Thương Thịnh ngồi, Thương Thịnh lại cố ý nghiêng người, nước canh bị đổ vừa vắn bắn tới chỗ cô gái, mà hắn lại hoàn hảo không tổn hao gì!

“Cô hét cái gì?” Lão ra rất là không vui, thanh âm tràn ngập tức giận

“Em..... Em..... Em không phải là bị dọa nên mới vậy sao? Mới không cần thận hét lên!” Ả ta có vẻ rất ủy khuất, nũng nịu biểu hiện chính mình nhỏ yếu.

“Đi lãg” - lời này là của cô gái mặc đồ đen ngồi cạnh ông già, cô ta vừa nói mấy chữ, cô gái mới vừa rồi câu dẫn Thương Thịnh liền liền yếu thế! Sau đó im lặg không nói.....

Kiều Nhất Minh phát hiện, mấy cô ngồi trên bàn cơm đều có vẻ rất sợ cái vị mặc đồ đen kia.

“A Diệp, tới, cùng đại gia kính một ly” nói xong ông ta lại giới thiệu: “Đây là con gái của ta, cũng là cánh tay phải đắc lực của ta!”

Kiều Nhất Minh trong lòng còn nói thầm ông già này có con hồi nào, bắt quá cô gái này cũng thật là anh tư tấp sảng a!

“Là, cha nuôi!” Cô nói không chút cảm tình, tựa như một người máy.

“Cha nuôi” sao, Kiều Nhất Minh nghĩ, phỏng chừng cô gái này chỉ là dùng cái danh con nuôi để bao che cho mối quan hệ đặc biệt với ông già này, chỉ là địa vị cao hơn một chút, thông thường trong TV đều chả nói vậy sao.....

Rượu, cái thứ này, Kiều Nhất Minh không thể uống được, một khi đã uống vào, dù chỉ một chút y cũng sẽ say, hồi nãy đã uống không ít, hiện tại thật là có chút khó xử.

Thương Thịnh ngồi bên này chợt nói: “Thưa ngài, đã đến giờ.”

Lúc lão ta nghe hần nói xong liền có vẻ rất coi trọng, lập tức kéo một cô gái vào phòng! Không cần nghĩ cũng biết lão môn làm gì ——

Kiều Nhất Minh choáng váng đầu óc, còn hơi ghê tởm, cũng may A Diệp đã bỏ chén rượu xuống, vội vàng rời đi, cô đi rất sốt ruột, cứ như đã xảy ra chuyện lớn.

Kiều Nhất Minh nói mát vài câu, sau đó lễ phép xin về trước, một mình tỉnh tỉnh mê mê đi trên đường, lúc y cảm thấy mình sắp té xỉu đến nơi thì bỗng dưng một bà vai ầm áp xuất hiện. Để y dựa một lúc đi! Bởi vì thật sự rất thoải mái.

Thương Thịnh đã theo chân y từ lúc ra cửa, hần hiểu rất rõ tửu lượng của Kiều Nhất Minh, dù chỉ có một chút rượu cũng có thể làm y say thật lâu, hần sợ y sẽ xảy ra chuyện.

Kiều Nhất Minh trong lúc mơ màng nhìn thấy thương thịnh, đại não không kịp suy nghĩ, đôi tay đã vất lên cổ hần “Ông xã, em rất nhớ anh!”

Giờ khắc này, Thương Thịnh đang tức giận cũng tỏ vẻ bất đắc dĩ, cảm giác vừa yêu vừa ghét làm Thương Thịnh quyết định ôm y càng chặt.

“Ông xã, bao giờ anh mới chịu về nhà? Chúng ta không được ở bên nhau đã lâu.”

Những lời này cứ vậy mà đâm thẳng vào nội tâm Thương Thịnh, đúng vậy, bọn họ đã lâu không được ở bên nhau, mấy ngày này hắn luôn làm việc đến khuya, chỉ sợ sẽ nhớ tới y, mỗi đêm ngủ mơ đều thấy cái người làm hắn vừa yêu vừa hận này.

Gió lạnh thổi qua, Kiều Nhất Minh rụt rụt người, Thương Thịnh khẽ nhú mào, hắn ghét cái thời tiết này, một tay cởi áo khoác đang mặc trên người, một tay ôm y qua, sau đó đi về khách sạn của mình. Hiện tại hắn muốn Kiều Nhất Minh có một nơi ấm áp để ngủ——

=====Hết chương 12=====

#Riz: Ấy dō, thiệt là lười quá đi...

13. Chương 13

Ngay một khắc Kiều Nhất Minh được đặt lên giường, y đột nhiên cảm thấy Thương Thịnh muốn bỏ rơi mình, đôi tay ôm chặt lấy Thương Thịnh, động tác như vậy rất dễ làm người ta muốn phạm tội.

Thương Thịnh xoa xoa đầu y: “Ngoan, anh sẽ không đi!”

Thương Thịnh vĩnh viễn không thể nào tiêu tiêu sái sái mà rời xa Kiều Nhất Minh, mặc dù sẽ có người cảm thấy hắn không được phóng khoáng, hắn cũng không để tâm, Kiều Nhất Minh đối với hắn tựa như đường khí, không có sẽ không sống nổi.

Kiều Nhất Minh nghe hắn nói lại bĩu môi, không biết vì sao y lại không muốn buông ra, y đã rất lâu không được ôm Thương Thịnh như vậy.

“Ừm ừm ” Kiều Nhất Minh cử động thân thể của mình, y thực sự không muốn để Thương Thịnh rời đi.

Thương Thịnh cúi đầu cắn tai y, nhẹ nói “Em có biết không, em như vậy làm anh muốn cứng!” Ban đầu hắn cứ nghĩ quả trứng ngốc này nghe vậy sẽ buông ra.

Nhưng mà, y không hề buông, còn trả lời lại một câu “Thật ra em cũng rất muốn để cho anh làm.”

Thương Thịnh nuốt nước miếng, nói thật hắn đã nhẫn nại rất lâu rồi, nhưng hắn không muốn cưỡng cầu y.

“Em biết anh là ai không? Em biết chúng ta định làm gì sao?”

“Anh là Thương Thịnh, là chồng của em, em muốn anh làm em.” Kiều Nhất Minh mặt phiem hồng như quả táo chín, làm người ta muốn cắn một ngụm.

Nghe Kiều Nhất Minh nói, Thương Thịnh cũng coi như yên tâm! Chỉ cần khi tỉnh lại y không tức giận mới tốt.

Một bàn tay cởi nút áo sơ mi của y, xoa nhẹ quả anh đào nho nhỏ, Kiều Nhất Minh cảm thấy một trận điện giật, lại rất thoải mái. Thương thịnh hôn vành tai y, đầu lưỡi thỉnh thoảng vói vào trong tai khiêu khích, động tác của hắn rất dịu dàng, như đang đối đãi với bảo bối trân quý.

Đúng vậy! Không sai, Kiều Nhất Minh vốn dĩ chính là bảo bối của hắn.

Bảo bối của Kiều Nhất Minh đã sớm đứng thẳng, tay Thương Thịnh nhẹ nhàng thâm nhập đũng quần y, khi mạnh khi nhẹ hầu hạ tiểu bảo bối. Kiều Nhất Minh cũng điên cuồng hôn trả hắn.

Hôm nay Kiều Nhất Minh thực nóng bỏng!

Cảm giác được Kiều Nhất Minh sắp bắn, Thương Thịnh gia tăng động tác trên tay.

Cuối cùng, Kiều Nhất Minh luồn tay vào tóc Thương Thịnh. Y, bắn!

Cảm giác bắn ra thật sự rất tuyệt, Kiều Nhất Minh càng thêm điên cuồng, hiện tại y cứ như sói đói, lung tung xé rách quần áo Thương Thịnh, đáng vẽ vô cùng sốt ruột.

“Bảo bối, đừng nóng vội” Thương Thịnh ở bên tai y buồn cười nói.

Quần áo cởi xong, vứt đầy trên mặt đất, hai người trên giường hiện tại thể xác và tinh thần đều kề sát nhau, như đang ở thiên đường, tiếng rên rỉ của Kiều Nhất Minh lại như xuân dược, mang lại cho hai người một chút cao trào.

Thương Thịnh làm Kiều Nhất Minh từ lúc hôn mê cho đến lúc tỉnh lại, rồi lại làm y đến hôn mê, cuối cùng do y không ngừng xin tha, Thương Thịnh mới buông tha y.

Y mệt muốn chết rồi!

Sau đó liền nằm ở trên giường không muốn động đậy, Thương thịnh giúp y tắm rửa sạch sẽ, nhẹ nhàng hôn lên trán y.

Thật đúng là bảo bối của hắn.....

Ngày kể.

Thương Thịnh cùng Kiều Nhất Minh bị tiếng đập cửa cấp đánh thức, Thương Thịnh thoáng có chút tức giận với người làm phiền bảo bối nhà mình, trấn an Kiều Nhất Minh còn chưa tỉnh hẳn, thấy y ngủ lại mới đứng dậy mở cửa.

Vốn tưởng rằng là người phục vụ, không nghĩ tới cư vậy mà là “Ngải —— Toa —— Toa”

“Bác sĩ Thương, cầu xin anh, cứu tôi!” Toa Toa hiện tại đã khóc đến nước mắt đầy mặt. Người đứng sau nàng làm Thương Thịnh ngạc nhiên, hẳn không nghĩ tới, đó là A Diệp.

Toa Toa cùng A Diệp gần như cùng lúc nhìn thấy Kiều Nhất Minh trên giường, Toa Toa sửng sốt, còn A Diệp lại nhướng mày “Mình đoán quả nhiên không sai!”

Từ trên bàn ăn ánh mắt Kiều Nhất Minh nhìn Thương Thịnh đã làm cho A Diệp nhận ra mối quan hệ không bình thường giữa hai người, lại thêm hành động chắn rượu giúp, hiện tại thì rõ ràng rồi.

Kiều Nhất Minh bị tiếng khóc của Toa Toa đánh thức cũng đứng lên, bốn người đều có chút xấu hổ. Kiều Nhất Minh cũng sửng sốt, một là tại sao mình lại ở đây, hai là Toa Toa sao cũng ở đây, còn có “Con gái nuôi” của tên phú thương kia!

Y rời giường, hiện tại đau đầu quá!

=====Hết chương 13=====

#Riz: Ta nói chớ, truyện này thật thà có hơi nhạt nhẽ....

14. Chương 14

Kiều Nhất Minh mơ mơ màng màng, bị nhìn chăm chăm đến dựng lông, hẳn ban đầu vốn không được tỉnh táo cuối cùng cũng chậm rãi thanh tỉnh. Từng đoạn ngắn ký ức vọt lên não, nếu nhớ không lầm, thì hình như mình đã câu dẫn Thương Thịnh, còn nói mấy câu buồn nôn nữa.....

Nháy mắt Kiều Nhất Minh ngượng ngùng đến mức chỉ muốn chui vào ổ chăn.

Còn Thương Thịnh chỉ cảm thấy khó chịu khi để người khác nhìn thấy bộ dạng nhu nhược động lòng người của Kiều Nhất Minh, đi đến mép giường kéo lại chăn đã bị tuột trên người y.

Toa Toa cũng không ngờ, bác sĩ Thương vậy mà lại là gay, ngay từ lần đầu tiên nhìn thấy Thương Thịnh,

tâm hồn hiếu nữ của cô đã bành trướng, cô vốn nghĩ rằng mình cả đời đều sẽ không động lòng với ai, ông trời đã định cô có mệnh khổ, không nghĩ tới bây giờ lại mang đến cho cô sức sống.....

A Diệp vẫn chưa nói gì, chỉ lẳng lặng mà đứng sau Toa Toa, Kiều Nhất Minh nhìn ra được, cái vị A Diệp này chắc chắn có tình cảm đặc biệt đối với Toa Toa, lúc ăn cơm cô rời đi vội vã như vậy, nhất định là đi tìm Toa Toa.

Kiều Nhất Minh đột nhiên cảm thấy gần đây mình thông minh lên không ít, hay là mình cũng đi xin làm Holmes đi ——

Thương Thịnh mở miệng đánh vỡ tư tưởng của mọi người: “Nói đi! Đến tìm tôi có chuyện gì?”

Thương Thịnh ngữ khí lạnh lùng, hoàn toàn không có sự dịu dàng khi đối đãi với Kiều Nhất Minh.

“Bác sĩ Thương, tôi nghĩ là tôi mang thai rồi!” Toa Toa cúi đầu vuốt bụng nhỏ của mình.

Thương Thịnh nhẹ chớp mắt: “Ồ phải không? Đó không phải là tin tốt sao?”

Toa Toa có chút nóng vội, cô không hề muốn mang thai con của ông già kia, nhớ lại bộ dáng lão ta nhấp nhô trên người mình, tay cô siết chặt lại, móng tay đâm thật sâu vào thịt.

“Không, tôi không muốn!”

Giọng cô như rít gào, A Diệp ở phía sau vội tiến lên trấn an cảm xúc của cô.

Kiều Nhất Minh nhìn thấy có chút lo lắng, không biết vì sao, đối với cô gái tên Toa Toa này, y luôn có loại xúc động muốn bảo vệ.

“Vậy thì cô hẳn là nên tìm bác sĩ phụ khoa không phải sao? Tôi lại là bác sĩ nam khoa.”

Thật ra Thương Thịnh hiểu rõ, ý tứ của Elsa Toa đơn giản chỉ là muốn mình giúp che giấu chuyện này, nhưng Thương Thịnh hẳn từ trước tới nay đều không thích làm chuyện nguy hiểm, lãng phí tinh lực.

Kiều Nhất Minh trộm túm ống quần hắn, mắt to lưng tròng ngược lên nhìn, có ý đồ thay đổi quyết định của Thương Thịnh.

A Diệp đứng một bên nhìn thấy hành động này, nhàn nhạt mở miệng:

“Bác sĩ Thương, ngay cả người yêu của anh—— hẳn là người yêu đi! Đều cho rằng anh nên giúp Toa Toa,

nếu lần này anh giúp Toa Toa, về sau vô luận là vấn đề gì, chỉ cần có thể giúp thì tôi sẽ cố gắng hết sức, tôi nói được làm được!”

A Diệp giống như một vị dũng sĩ vẫn luôn bảo vệ công chúa của mình, lời thề của cô vững chắc như sắt thép, tuy rằng Toa Toa không để tâm, nhưng lại từng chút từng chút đánh vào tim Kiều Nhất Minh.

Kiều Nhảy Minh cảm thấy Toa Toa có A Diệp làm bạn cũng là một điều hạnh phúc.

Toa Toa vẫn còn ở một bên rơi lệ, đôi mắt to trong trẻo đã sưng đỏ lên, kỳ thật mình cũng là một người số khổ, bị chính cha ruột bán cho lão già ấy, về sau cũng bị coi như công cụ sinh dục, tùy thời chờ lão ta đến sử dụng.

Cô lại không giống mấy bà vợ kia mà đi lấy lòng lão già ấy, cô có tư tưởng, có trình tiết, cô không muốn mình đến cuối cùng lại thấy khinh thường chính bản thân!

Kiều Nhất Minh nhìn vào đôi mắt cô, thậm chí có thể cảm thấy lòng mình quặn đau.

“A Thịnh, anh giúp cố chút đi!”

Thương Thịnh thấy Kiều Nhất Minh mở miệng, tuy rằng chính hắn vẫn có một số việc còn nghi ngờ, nhưng vẫn đáp ứng Kiều Nhất Minh giúp Toa Toa che giấu.

Sau khi A Diệp và Toa Toa rời đi, Thương Thịnh ngồi bên mép giường vuốt đầu của y, hỏi:

“Sao lại muốn anh đi giúp cố?”

Kiều Nhất Minh lắc đầu:

“Em cũng không biết, nhưng mà khi nhìn thấy nàng không vui, em cũng thấy rất khó chịu! Thật sự rất khó chịu!” - Kiều Nhất Minh nói, còn chỉ chỉ vào ngực mình.

Thương Thịnh vô cùng hiểu ý, ôm y vào trong ngực, nhẹ nhàng vuốt ve đầu y ——

=====Hết chương 14=====

#Riz: Ấy dō, không phải đang giận nhau à, sao lại ôm ấp rồi:3

15. Chương 15

Lúc Kiều Nhất Minh trở lại khách sạn thì phát hiện một hình bóng quen thuộc —— An Tử Khê.

“Sao cậu lại đến đây?” Kiều Nhất Minh hỏi An Tử Khê.

An Tử Khê cười trả lời:

“Bởi vì nhớ cậu a!” Ngữ khí hân nhàn nhạt, nhưng mỗi một chữ lại rất có trọng lượng.

Hắn lấy trong túi giấy ra một cái khăn quàng cổ đưa đến, muốn lấy lòng Kiều Nhất Minh:

“Choàng vào đi! Trời rất lạnh, tôi biết ngay là cậu không thể tự chăm sóc cho chính mình được mà.”

Động tác của An Tử Khê xẹt qua cổ Kiều Nhất Minh, mang theo ấm áp vụn vặt, trời lạnh như vậy, có chút ấm áp cũng coi như là hưởng thụ. Kiều Nhất Minh tham luyện một tia ấm áp này, khóe miệng cũng mang theo chút tươi cười. Nhưng nụ cười này lại làm người khác hiểu lầm:

An Tử Khê cho rằng chính mình có lẽ đã bước thêm một bước lại gần Kiều Nhất Minh.

Mà Thương Thịnh, lại vì một khắc An Tử Khê đeo khăn quàng cổ chob Kiều Nhất Minh mà đỏ mặt:

“A! Mình đem làm cái gì chứ!” Trong góc tường khuất tầm mắt, Thương Thịnh ném khăn quàng cổ trong tay sang một bên.....

Chính xác, thời tiết lạnh, Thương Thịnh cũng vì Kiều Nhất Minh mà chuẩn bị một cái khăn quàng cổ, lúc sáng rời đi lại quên đưa, không nghĩ tới đến nơi lại gặp phải cảnh tượng như vậy.....

Quỷ đi ——

Trong một quán bar, nơi mà các loại “Gà vịt” cùng nhau tụ tập. Hôm nay ông ta lại mời bọn Kiều Nhất Minh tới nơi này, một bên nói chuyện sinh ý, một bên thưởng thức các loại mỹ nữ ngực to da trắng. Đối một câu nói càng thêm thiên hướng với người sau.

Hôm nay A Diệp cũng ở đây, cô giống như một bảo tiêu mà theo cha nuôi của mình, đôi mắt cô như hắc ưng, vô cùng sắc bén, không cho phép người khác nhìn ra một chút tâm tư nào. Cô ta —— là một nhân vật nguy hiểm.

Chỉ người ——

Không ngoài dự liệu, lão nhân quả nhiên chỉ vào một cô gái, lúc cô ả đi tới cả người đều mang theo vẻ dâm dăng. Vải dệt bó sát trên người, không chút keo kiệt phơi bày đáng người ả ta.

Thật là làm cho người khác cảm thấy ghê tởm, đây là trong đầu Kiều Nhất Minh nói. Mà Thương Thịnh chỉ im lặng ngồi một bên.

“Quý phu nhân có hỉ, thật là thật đáng mừng.”Quản lí Cao bưng ly rượu hướng phú thương chúc mừng.

Thì ra, ngoài Toa Toa ra còn có người khác mang thai. Quả nhiên Thương Thịnh y thuật cao minh, thế thì Toa Toa đã an toàn.

Nghĩ vậy, Kiều Nhất Minh liền vui vẻ, nhưng Kiều Nhất Minh nghĩ vậy, không có nghĩa là Thương Thịnh cũng nghĩ vậy.

Trên mặt hần đóng băng, đối với hần mà nói, mỗi lần Kiều Nhất Minh mỉm cười đều giống đang cười với An Tử Khê. Biểu tình đó giống y đúc lúc cái mà hần nhìn thấy sáng nay.

Tên phú thương rất vui vẻ, bởi vì ông ta cuối cùng cũng có người kế nghiệp, lúc này đây việc đàm phán trở nên vô cùng thuận lợi, trong đó A Diệp cũng nói đỡ cho không ít lời hay! Kiều Nhất Minh biết, cô làm vậy hết thấy đều là vì Toa Toa.

Vì thế hiệp ước đã được thuận lợi ký kết.

Kiều Nhất Minh dùng ánh mắt chan chứa niềm vui nhìn Thương Thịnh, mà Thương Thịnh lại không có bất kì biểu tình gì.

“Bác sĩ Thương, lần này còn phải cảm ơn cậu a!” Ông ta đứng lên, rất hiếm khi có thể thấy được ông ta cung kính với ai như vậy. Không biết Thương Thịnh đây là may mắn hay bất hạnh.

Thương Thịnh bưng chén rượu lên một hơi uống cạn, Kiều Nhất Minh nhìn thấy hần nốc rượu cũng có hơi lo lắng, uống rượu có hại cho sức khỏe a.

Tên phú thương quay đầu nói gì đó với A Diệp, A Diệp liền vỗ vỗ tay, từng hàng cô nương xinh đẹp thuần một sắc đứng ở nơi đó, A Diệp kêu hai cô, nhét vào trong ngực quản lí Cao. Anh ta có chút sững sờ, nhưng chỉ một lát sau, đã loạn thành một đống với hai cô nàng.

Mà Thương Thịnh, chưa đợi A Diệp đưa cho người nào, hần đã kéo chàng trai đang đi đến bên cạnh vào trong ngực.

Cái động tác này làm Kiều Nhất Minh có hơi không tiếp thu được, sau khi thích ứng được, mới đột nhiên hiểu được, Thương Thịnh đang ôm một người đàn ông khác ngoài y...

Cảm giác hít thở không thông chậm rãi kéo dài!

=====Hết chương 15=====

#Riz: Đi được nửa đường rồi nhé:3

P/s: Tuyển cộng sự, đảm nhận công việc beta ;;;v;;.

16. Chương 16

Một cậu trai có vẻ ngoài yêu nghiệt nhẹ nhàng ngồi trên đùi Thương Thịnh, Thương Thịnh nắm lấy cảm cậu ta, hoàn toàn bỏ qua Kiều Nhất Minh.

“U! Bác sĩ Thương, không ngờ cậu còn có loại khẩu vị này.” Tên phú thương cười ha hả hướng về phía Thương Thịnh nói.

Thương Thịnh không nói một lời, chỉ thấy cậu trai yêu nghiệt kia lấy một quả nho trên bàn, nhẹ nhàng lột vỏ rồi đặt bên miệng Thương Thịnh, Thương Thịnh vỗ vỗ má cậu ta, mỉm cười ăn vào.

Kiều Nhất Minh cứ như vậy nhìn chằm chằm Thương Thịnh “Hắn coi mình là cái gì?”

Kiều Nhất Minh ghen uất khổ sở và ủy khuất trong lòng, vành mắt phấp hồng vương nước mắt.

Cậu trai ghé vào lỗ tai Thương Thịnh, không biết nói cái gì, chỉ nghe Thương Thịnh đáp lời: “Đêm nay chờ tôi”. Giọng nói hần tràn ngập sủng ái, không biết là chân tình hay là tình dục tưng phát.

Tên phú thương ôm một cô gái xinh đẹp đứng lên cáo từ rồi rời đi. Vị kia trên người Thương Thịnh cũng theo đó mà đứng dậy, lôi kéo cả vạt Thương Thịnh, từng bước một hướng về khách sạn. Mà quản lý Cao bên cạnh cũng đã chơi vui đến quên lối về.

Kiều Nhất Minh cũng đứng dậy, hắn muốn đi hỏi thử, Thương Thịnh làm vậy là có ý gì.

Lúc Kiều Nhất Minh đuổi kịp Thương Thịnh, y lại nhìn thấy Thương Thịnh đè cậu trai kia vào tường, hình như có hơi dựa vào, trong mắt Kiều Nhất Minh, hai người họ là đang hôn môi.

Lúc Thương Thịnh lùi lại cũng đồng thời cảm nhận được có người đang kéo mình, ngay sau đó chính là gương mặt với những biểu cảm bất đồng của Kiều Nhất Minh:

Phấn nộ, đau lòng, khổ sở, sinh khí, bi thương.....

Thương Thịnh nhìn ra tất cả, nhưng mà, điều đó còn quan trọng sao?

“Buông ra”

Ngữ khí Thương Thịnh lạnh nhạt, lộ rõ vẻ tuyệt tình.

Tay Kiều Nhất Minh vẫn nắm chặt không buông, giọng nói ẩn chứa sự khẩn cầu, kèm theo một ít mềm yếu, một ít đau lòng:

“Tại sao anh lại làm vậy?”

Thương Thịnh buồn cười nói:

“Làm gì? Là làm thế này sao? ”. Nói rồi ôm sát eo cậu trai nọ, chóp mũi kề sát vành tai cậu ta, nhẹ nhàng ngửi mùi hương của người nọ.

“Bốp!”. Một cái tát in lên mặt Thương Thịnh.

Kiều Nhất Minh tát rất mạnh, tay có hơi đau, nhưng vẫn không bằng nỗi đau trong lòng y lúc này.

Thương Thịnh dùng ánh mắt sắc bén đánh giá y, thật ra trong lòng hắn không có một khắc nào ngừng chất vấn, rằng “Vì sao An Tử Khê luôn được y dịu dàng mà đối xử, còn hắn thì sao? ” Nhất thời hắn chỉ cảm thấy tim thật đau.

Sau đó hắn đẩy Kiều Nhất Minh ra, lôi cậu trai vào phòng.

Cửa phòng đóng chặt, ngăn giữa Kiều Nhất Minh và Thương Thịnh, hai người dường như đang ở hai thế giới riêng biệt.

Kiều Nhất Minh dán sát vào cửa, nhìn không được mà chảy nước mắt, thân thể từ từ trượt xuống đất. Cảm giác tê tâm liệt phế như rơi vào vực sâu.

Y yêu Thương Thịnh, và cũng chưa bao giờ hoài nghi điều đó.....

Mà Thương Thịnh ở trong phòng cũng cực kỳ bức bối, hắn thừa nhận việc mình tìm đại một người đàn ông khác là vì Kiều Nhất Minh, hắn cũng không hiểu vì sao mình lại làm vậy, tóm lại là đã làm rồi! Nhưng bây giờ nội tâm hắn cũng vẫn phẳng lặng như vậy.

Cậu trai kia vô cùng thức thời, cậu ta đã từng trải qua phong hoa tuyết nguyệt thì làm sao không hiểu được ý Thương Thịnh, vì vậy đã đồng ý cùng hắn làm một tuồng kịch.

Cậu ta đi đến bên cạnh Thương Thịnh, nói: “Đừng quá bi thương, có bi thương đến mấy cũng không thể giải quyết được chuyện gì, anh có hiểu không?”

Hắn nói rất đậm nhiên, như một vị lão giả. Có lẽ, ở một hoàn cảnh khác, cậu ta đã từng trải qua chuyện như vậy.

Thương Thịnh trầm mặc lấy tiền đưa cậu ta, cậu ta cũng không khách khí mà nhận lấy, không có lý gì mà lại không nhận cả!

Kiều Nhất Minh như người mất hồn đi trên đường cái, tựa xác chết không biết thế nào là ánh dương, trong lòng hắn chỉ còn có bóng tối u ám.

“Tít —— Rầm ——”

“A lô! Xin chào”. Một dãy số xa lạ gọi cho Thương Thịnh.

“Cái gì?”

Cú điện thoại này là để báo tin dữ —

Kiều Nhất Minh gặp tai nạn xe cộ —— rất nghiêm trọng ——

Di động từ trong tay Thương Thịnh rơi xuống, hắn mặc kệ tất cả mà chạy vào bệnh viện.

===== **Hết chương 16** =====

Tác giả: Cứ kéo dài mãi mà không xong. Đại đại nói cho mọi người biết, tôi sẽ không có chuyện mất trí nhớ, cũng không cần lo người thực vật! Yêu mọi người!

#Riz: Hahaha, mị cảm thấy thiệt là máu chó....

17. Chương 17

Đèn cấp cứu vẫn sáng, hộ sĩ liên tục mang từng bao máu mới đi vào, tình huống có chút nguy hiểm.

Kiều Nhất Minh gặp tai nạn giao thông, tiếp đất mạnh nên bị xuất huyết não...

Lúc Thương Thịnh đuổi tới, bác sĩ đang dò hỏi ai là người nhà bệnh nhân.

“Là tôi!” An Tử Khê giành trước nói với bác sĩ cậu là người nhà bệnh nhân, bác sĩ đưa cậu ta một tờ đơn báo cáo trạng thái nguy hiểm, còn nói rằng tình huống của Kiều Nhất Minh không quá ổn định, người nhà cần chuẩn bị tâm lý trước.

Thương Thịnh lần đầu tiên cảm giác được bản thân vô lực, hắn thậm chí không dám đến gần phòng cấp cứu, hắn sợ..... Hắn sợ Kiều Nhất Minh sẽ rời bỏ hắn.

An Tử Khê nhìn thấy Thương Thịnh, cảm xúc của cậu ta vô cùng kích động.

“Nói cho tao biết, cậu ấy ở bên cạnh mày tại sao lại xảy ra chuyện như vậy? Lúc đó thì mày đang ở đâu? Hả? ” An Tử Khê nắm cổ áo Thương Thịnh, ép hắn vào tường, giọng nói tràn đầy lửa giận, hận không thể nghiền Thương Thịnh thành tro.

“Bốp!” An Tử Khê đập vào mặt Thương Thịnh, khóe miệng hắn lập tức rỉ máu.

Thương Thịnh cũng không cản An Tử Khê, hắn rất khổ sở, cũng rất hối hận, đều tại mình, đều tại mình khiến Kiều Nhất Minh phải chịu đựng thống khổ, đều tại mình hại em ấy.

Thân thể Thương Thịnh nhũn ra, tránh khỏi tay An Tử Khê, lão đảo chạy đến cửa phòng cấp cứu. Hắn không ngừng cầu nguyện, cầu cho Kiều Nhất Minh thuận lợi vượt qua chuyện này.

Không biết bao nhiêu tiếng sau, đèn cấp cứu cuối cùng cũng tắt, Kiều Nhất Minh được đẩy ra ngoài.

Y lẳng lặng nằm trên giường bệnh lạnh băng, môi không có một chút huyết sắc, toàn thân trắng bệch, cảm giác chỉ cần ánh mặt trời chiếu vào một chút thôi, Kiều Nhất Minh sẽ lập tức hồn phi phách tán.

Trong phút chốc Thương Thịnh nhìn thấy y, hắn cũng không tiến lại, hắn biết nếu chính chịu tin tưởng nhiều hơn một chút, có lẽ đã không xảy ra chuyện như vậy.

Ngồi ngoài phòng cấp cứu mấy tiếng, An Tử Khê kể cho hần rất nhiều, thì ra tất cả đều là do bản thân hần không chịu tin tưởng.

Có lẽ do quá yêu người đó..... Cũng có thể là do ghen ghét..... Tóm lại hết thấy những chuyện giả dối hư ảo kia đều là do hần phóng đại.

Hiện tại nhìn Kiều Nhất Minh ôm yếu đằng kia, hần cảm thấy mình thật là không phải người.

Đi đến chỗ rẽ, hần biết, dù sao đi nữa, cha mẹ Kiều Nhất Minh hần là đã biết chuyện xảy ra.

Thương Thịnh có thể tưởng tượng ra vẻ mặt đau lòng của ba mẹ Kiều, con cái đều là máu thịt trên người cha mẹ mà ra!

Quả nhiên không ngoài dự đoán, mẹ Kiều sau khi nhận tin liền hôn mê bất tỉnh, sau đó chỉ còn âm thanh tút tút của điện thoại.

Sáng sớm hôm sau, ba mẹ Kiều lập tức chạy đến, trên mặt mẹ Kiều vẫn còn vương nước mắt, cái mũi hồng hồng, sau khi nhìn thấy Thương Thịnh lại càng khóc tê tâm liệt phế.

Ba Kiều thấy Thương Thịnh cũng thương cho hần một bạt tai, làm một người cha, ông cũng rơi nước mắt.

“Anh đã đồng ý với hai ông bà già này ra sao, nhất định sẽ chăm sóc Nhất Minh thật tốt, rồi bây giờ anh lại làm cái gì đây?”

Thương Thịnh cúi đầu trầm mặc, hần không nói gì, cái gì hần cũng không thể nói, đều là hần sai.....

Mẹ Kiều không ngừng lo lắng, túm chặt lấy áo ba Kiều: “Tôi đã mất đi một đứa con gái, không thể nào lại mất thêm một đứa con trai được!”

Ba Kiều bị bà lay động, trong lòng cũng cảm thấy chua xót –

Rất lâu sau đó Thương Thịnh cũng không nhận được sắc mặt tốt nào từ ba mẹ Kiều, nửa tháng sau, Kiều Nhất Minh chậm rãi có chuyển biến tốt, dần dần nói được vài từ đơn giản, ba mẹ Kiều rất vui vẻ, chỉ là từ ngày Kiều Nhất Minh tỉnh lại, Thương Thịnh cũng chưa từng bước chân vào phòng bệnh, hần chỉ yên lặng ở bên ngoài phòng bệnh mà bảo hộ y.

An Tử Khê vẫn như lúc trước, mỗi ngày đều dốc lòng chăm sóc Kiều Nhất Minh, Kiều Nhất Minh cũng mỉm cười với cậu ta, như một thanh đao cắm thẳng vào tim Thương Thịnh.

Thương Thịnh có khi cũng sẽ tự hỏi: Có phải mình sai rồi?

=====Hết chương 17=====

#Riz: Ấy, lâu quá rồi không ra chương mới, thiệt có lỗi quá, hố này còn chưa lấp xong, sắp tới lại vào học, kế hoạch hố mới coi như bị ngâm giấm rồi...(thật ra cũng có thể đào hố rồi để đó, bao giờ thích lại lấp...) Thiệt buồn....

18. Chương 18

Lại là một ngày mới, nhưng là một ngày không bình thường.

An Tử Khê hôm nay mặc tây trang vô cùng trịnh trọng, cậu muốn cầu hôn Kiều Nhất Minh, cậu muốn bảo hộ y, cậu muốn trao cho y cả cuộc đời này, đến chết cũng không phai lời thề.

Đến bên giường bệnh của Kiều Nhất Minh, Kiều Nhất Minh còn cười nhạo An Tử Khê, sức khỏe hiện tại của y đã khá hơn nhiều, trêu chọc An Tử Khê rất vui vẻ.

Cha mẹ Kiều nhìn thấy An Tử Khê cũng rất cao hứng, dù sao cũng là đứa nhỏ họ nhìn lớn lên từng ngày, cùng với thái độ của cậu đối với Kiều Nhất Minh mấy ngày nay, cha Kiều mẹ Kiều cũng nhìn ra được chút gì đó. Bất quá hai người họ ở bên nhau, cha mẹ Kiều cũng rất an tâm.

Hai vị phụ huynh từ lâu đã biết tin con mình ly hôn, đối với việc ly hôn này cũng tỏ vẻ tán thành, bây giờ nếu con trai họ ở cùng với An Tử Khê, thì cũng là chuyện tốt.

Kiều Nhất Minh vẫn đang khiêu khích An Tử Khê, y tuy rằng mặc đồ bệnh nhân, nhưng vẫn không giấu được vẻ đẹp trai sáng lạn của y.

Không tránh khỏi làm An Tử Khê mê muội.

Thương Thịnh cũng đến, như cũ chỉ đứng ở ngoài cửa lẳng lặng nhìn. Giấy tiếp theo, An Tử Khê quỳ một gối xuống, từ trong túi móc ra một cái hộp nhẫn, mở ra hỏi:

“Nhất Minh, từ nay trở đi tớ muốn ở bên cậu lâu dài, không rời không bỏ, cậu đồng ý không?”

Kiều Nhất Minh vốn đang vui cười cũng ngây ngẩn cả người, câu nói của An Tử Khê không ngừng lặp lại trong đầu y.

“Bản thân mình đồng ý? Đồng ý ư?”

Thương Thịnh ở ngoài cửa siết chặt tay, hô hấp ngưng trệ, hần chờ mong một đáp án, lại sợ rằng cái đáp

án kia lại không phải điều hấn muốn.....

Thời gian chờ đợi vốn rất dài, An Tử Khê vẫn quỳ gối trước mặt Kiều Nhất Minh, Thương Thịnh đứng ngoài cửa vẫn không ngừng lo lắng, mà cha mẹ Kiều vẫn mong Kiều Nhất Minh có thể đồng ý. Chỉ là Kiều Nhất Minh dường như đã chìm vào hồi ức.

Nhớ lại y cùng Thương Thịnh gặp nhau rồi yêu nhau, trải qua vô vàn sóng gió mới đến được với nhau, còn có ly hôn cùng với những việc xảy ra sau khi ly hôn, vốn là chuyện tình đẹp lại trở thành bi kịch, Kiều Nhất Minh cảm thấy rất mệt mỏi, vô cùng mệt mỏi.....

Mà trong hồi ức của mình cùng An Tử Khê, bản thân vẫn luôn được bảo vệ rất tốt, không sầu không lo, vui sướng tự tại, chỉ là bọn họ thiếu chút tình yêu.

“Tớ đồng ý. ” đây là đáp án cuối cùng của Kiều Nhất Minh.

Y không hy vọng người khác chỉ dám lén lút ngắm y, cũng không muốn nhớ đến quá khứ oanh liệt, y chỉ muốn bình yên, vì thế y đồng ý rồi.

An Tử Khê vô cùng vui sướng, cậu đứng dậy đeo nhẫn vào ngón áp út của người trong lòng, một cái hôn nhẹ nhàng đáp lên trán Kiều Nhất Minh. Cha mẹ Kiều cũng rất vui vẻ, bọn họ như vừa trút được bầu tâm sự. Chỉ có Thương Thịnh, cuối cùng vẫn phải nghe cái đáp án mà hấn sợ nhất, hơi hơi nhếch khóe miệng, rốt cuộc bản thân đến cái tư cách cũng chẳng còn.

Hấn yên lặng rời đi, bóng dáng có chút run rẩy.....

Kiều Nhất Minh! Kết hôn ba tháng, ly hôn hai tháng, mà hiện tại lại sắp kết hôn, tất cả diễn ra giống như đang kể chuyện xưa vậy! Chết nhất cũng chỉ khiến tim thêm đau. Cho dù là chính mình cũng không tránh khỏi khổ sở. Rốt cuộc y đã từ bỏ người mình yêu nhất.

Bọn họ đi Macao đã trở về, thời gian này đối với An Tử Khê mà nói thì vô cùng ngọt ngào, cậu không ngừng chuẩn bị cho hôn lễ của bản thân, trên mặt lúc nào cũng ngập tràn hạnh phúc.

Còn Thương Thịnh lại bận rộn mỗi ngày, hấn lấp kín hết thời gian bằng công việc, hấn không dám rảnh rỗi, cũng không dám tiếp thu hiện thực, hiện tại là hấn yếu đuối, nhưng xin hãy tha thứ cho sự yếu đuối của hấn.

Kim giây kim phút trên đồng hồ không ngừng xoay vòng, mà trong lòng Kiều Nhất Minh vẫn luôn trống rỗng, y mỗi ngày đều cùng An Tử Khê chung chăn chung gối, chỉ là tình yêu trong thâm tâm y vẫn luôn xảy ra mâu thuẫn.....

=====Hết chương 18=====

#Riz: Awww sau một năm mị đã quyết định trở lại và lấp cái hố này, sau đó lại đào một hố mới, kiếm việc làm cho qua mùa hè thôi hmmmm...

19. Chương 19

Chọn lễ phục, mời người tổ chức lễ, lựa ngày đẹp, viết thiệp mời, còn có thuê xe, mỗi một việc đều phiền toái mà ngọt ngào.

Ngày đó Kiều Nhất Minh gặp lại Thương Thịnh ở một quán ăn, hiển nhiên là Thương Thịnh đi cùng đồng nghiệp, còn Kiều Nhất Minh và An Tử Khê là mới thử lễ phục xong.

Lúc chạm mặt, Thương Thịnh mỉm cười nhàn nhạt với y, vừa xa lạ mà vừa quen thuộc, nói: “Nghe nói em sắp kết hôn, chúc mừng!”

An Tử Khê nắm chặt tay Kiều Nhất Minh, đáp lễ: “Cảm ơn, đến lúc đó mời anh tới uống một chén!” An Tử Khê ánh mắt thâm tình nhìn Kiều Nhất Minh, Kiều Nhất Minh cũng nhìn cậu mỉm cười không nói.

Thương Thịnh đem tất cả thu vào trong mắt, nhẹ nhàng gật gật đầu, xem như đồng ý.

Cứ như vậy, Thương Thịnh chỉ gặp thoáng qua Kiều Nhất Minh, nhưng vẫn có thể ngửi được hơi thở riêng biệt chỉ có ở Kiều Nhất Minh, trong quá khứ sau khi bọn họ hoan hảo, hẳn chính là dựa vào hơi thở của y mà chìm vào giấc ngủ trong bình yên.

Hắn không nhớ rõ lắm, gần như đã lâu rồi mình chưa ngủ được một giấc yên lành nào.

Ánh mắt Kiều Nhất Minh chợt tan rã, tâm y vẫn vì Thương Thịnh mà dao động, An Tử Khê nắm chặt tay y, trong một khắc như vậy, hẳn cảm thấy mình như đang phản bội An Tử Khê.

Thật ra An Tử Khê vẫn luôn nhìn ra được, nhưng mà hắn luôn luôn tin tưởng, rồi sẽ có một ngày Kiều Nhất Minh chịu nhìn đến cậu.

Một bữa cơm, ăn trong ngây ngốc vô vị ——

Cha mẹ Kiều mấy ngày này đều ở lại bên này giúp bọn họ tiến hành hôn lễ, ngày cưới định ở mừng 6 tháng sau.

Gần ngày kết hôn, cha mẹ Kiều cũng muốn làm chút gì đó “Có ý nghĩa”, hai người lén lút thương lượng gì đó, cuối cùng một chuyện tà ác gì đó đã được định ra! Vì thế liền gọi Kiều Nhất Minh vài phòng, nhỏ nhẹ nói:

“Con trai, mẹ gần đây được mở mang đầu óc, không phải đám trẻ mấy đứa hiện đang lưu hành cái gọi là “ăn cơm trước kẻng” sao? Người cùng Tiểu An cũng thử xem sao, nâng cao chất lượng sinh hoạt một chút.”

Thật ra ý của mẹ Kiều rất đơn giản, bà chỉ muốn quan hệ của Kiều Nhất Minh cùng An Tử Khê trở nên thân cận hơn.

Đầu Kiều Nhất Minh chạy xuống 3 đường hắc tuyến, mẹ sao lại dạy mình mấy cái này...

Cha Kiều vô cùng nghiêm khắc ở một bên lên tiếng “Cần thiết phải làm!”

Bốn chữ, đánh Kiều Nhất Minh rớt xuống địa ngục.

Cha mẹ Kiều nói một thì nhất định không có hai, cơm chiều xong xuôi liền nhốt Kiều Nhất Minh và An Tử Khê vào phòng, khoá chặt.

Kiều Nhất Minh có chút xấu hổ, An Tử Khê lại có chút ngượng ngùng.

Tuy rằng An Tử Khê đã yêu thầm Kiều Nhất Minh rất lâu, nhưng nếu Kiều Nhất Minh không muốn cậu sẽ không cưỡng cầu, sớm muộn bọn họ cũng sẽ kết hôn.

An Tử Khê mở TV, trên đó đang chiếu một bộ phim ma, thành thật mà nói, Kiều Nhất Minh có hơi nhát gan, không ngừng rúc vào bên người An Tử Khê.

Tay An Tử Khê không ngừng trấn an y, cho y một cảm giác an toàn.

Đêm đã muộn, cuối cùng hai người vẫn mặc áo mà ngủ ——

Bởi vì vừa xem phim ma nên Kiều Nhất Minh ngủ không yên, lại từng gặp tai nạn xe cộ, trong lúc ngủ liền tục đổ mồ hôi.

An Tử Khê nhẹ nhàng vuốt lưng Kiều Nhất Minh.....

“A Thịnh, A Thịnh, A Thịnh.....”

Kiều Nhất Minh không ngừng gọi tên Thương Thịnh trong giấc mộng, tay nắm chặt chăn, An Tử Khê một tay ôm người, trong lòng ngập tràn ân lương “Thì ra em vẫn luôn nhớ tới hân”

Vẫn nhẹ nhàng vuốt lưng Kiều Nhất Minh, nhưng là trong lòng đầy chua xót, với cậu mà nói, hôm nay đã định không có cách nào yên giấc.

Cũng tốt, cứ như vậy lẳng lặng nhìn y ——

Thái dương xuất hiện, lại là một ngày mới, một ngày rồi lại một ngày trôi qua, cái gì nên đến cũng sẽ đến.....

Vẫn còn chưa xong —— muốn kết hôn à, muốn kết hôn ư? Mọi người có mong chờ đoạn sau của câu chuyện xưa này không?

=====Hết chương 19=====

#Riz: Hôm nay tận 2 chương nhé ~~~ đẩy nhanh tiến độ lấp hố nào:3

20. Chương 20

Hội trường hôm nay phá lệ náo nhiệt, cha mẹ Kiều mặc trang phục đỏ, thể hiện rõ nội tâm vui sướng của họ, một mảnh hạnh phúc che kín cả người trong lòng.

Kiều Nhất Minh và An Tử Khê ngồi trong phòng nghỉ, An Tử Khê lẳng lặng đứng sau Kiều Nhất Minh, vành mắt ửng đỏ. an tử Khê lẳng lặng đứng ở kiêu một mình phía sau, hân vành mắt ửng đỏ.

Kiều Nhất Minh nhìn ra được trong đôi mắt An Tử Khê một mảnh khổ sở.

“Anh không thoải mái ư? Sao mắt anh lại đỏ?” Kiều Nhất Minh hỏi An Tử Khê.

“Nhất Minh, em biết không, anh từ nhỏ đã có một nguyện vọng, đến tận ngày hôm nay, anh cuối cùng cũng đã chờ được lúc nó thành hiện thực, anh rất hạnh phúc!” An Tử Khê ngữ khí nhàn nhạt nhưng lại mang theo ý cười mà nói.

An Tử Khê kéo Kiều Nhất Minh đến bên người mình, “Nhất Minh, nguyện vọng lớn nhất của anh chính là cưới em, bảo vệ em, mang lại cho em cả đời hạnh phúc, nhưng hiện tại anh lại không thể làm vậy, anh không thể đem hạnh phúc của bản thân áp đặt lên em được, anh biết hạnh phúc đối với em là thứ mà anh không thể mang lại, em hiểu chứ?”

“Trước giờ anh vẫn không dám đối mặt với trái tim của em, anh vẫn luôn biết, người em yêu là Thương Thịnh, thật ra Thương Thịnh vẫn luôn chờ đợi em, mà anh lại chính là kẻ thứ ba, chúng ta hiện tại đi đến bước này anh đã cảm thấy thoải mái rồi, anh không thể ích kỷ, anh hy vọng em có thể tìm được tình yêu cho bản thân mình!”. Từng câu từng chữ An Tử Khê nói đều không ngừng quanh quẩn bên tai Kiều Nhất Minh. Yên lặng chịu đựng khổ sở trong lòng, An Tử Khê vẫn như cũ mỉm cười, nhưng Kiều Nhất Minh vẫn

biết tâm An Tử Khê đã đau đớn tựa dao cắt!

“Nhưng mà, Tử Khê, chúng ta.....”

“Ngoan, nghe anh nói rõ không, đi tìm tình yêu của em đi!” Cuối cùng An Tử Khê cũng nói ra lời đã tồn tại trong tâm rất lâu.

Thật lâu về trước, trong khi ngủ cùng với An Tử Khê, Kiều Nhất Minh đều xem cậu là Thương Thịnh, cậu cũng không giận, nhưng nhìn bộ dạng bất an của Kiều Nhất Minh mỗi ngày, cậu cũng rất khổ sở, cậu sợ Kiều Nhất Minh ở bên mình mãi mãi sẽ không cảm thấy hạnh phúc, cuối cùng cậu đưa ra quyết định này, cậu biết đây mới là điều mình cần làm.

Bên ngoài hội trường một mảnh xao động ——

“Mày cái thằng nhóc khốn kiếp, mày còn dám đến à, đừng phá hư hôn lễ của con trai tao!” - Cha Kiều tức giận chỉ thẳng mặt Thương Thịnh nói.

Thương Thịnh cúi người một cái thật sâu, “Con xin lỗi chú, nhưng con nhất định phải đưa Kiều Nhất Minh đi”. Hắn nói vô cùng kiên quyết, hắn không thể từ bỏ Kiều Nhất Minh, không có ý, hắn thậm chí không biết phải sống như thế nào.

An Tử Khê nhìn Kiều Nhất Minh âm thầm cười “Em nhìn kia, hắn tới rồi”

An Tử Khê mở cửa ra, Thương Thịnh liền xuất hiện ở trước mặt Kiều Nhất Minh.

“Em nhanh đi đi, đừng đánh mất hạnh phúc của chính mình!”

Kiều Nhất Minh đối với chuyện xảy ra đột ngột hơi sững sờ, cuối cùng y bước lại gần An Tử Khê, cười một cái thật tươi rồi ôm chặt lấy An Tử Khê.

Cuối cùng, y vẫn chọn Thương Thịnh ——

“Nhất Minh, cùng anh đi thôi, hết thấy đều là anh sai, chúng ta làm lại từ đầu không được sao?” Thương Thịnh ánh mắt cầu khẩn nhìn Kiều Nhất Minh.

“Làm càn! Nếu muốn dẫn nó đi, trừ phi hai ông bà già chúng tao chết!” Cha mẹ Kiều chạy đến, bọn họ rất tức giận, cha Kiều mặt đỏ bừng, mắng: “Đồ hỗn trướng! Buông nó ra!”

Thương Thịnh không buông tay Kiều Nhất Minh, hắn rầm một cái quỳ gối trước người cha mẹ Kiều, tục ngữ nói đầu gối nam nhi có vàng (*đại khái là nam nhi hiếm khi quỳ gối*), cha mẹ Kiều cũng sững sờ.

“Cha, mẹ, con biết là con đã làm ra nhiều chuyện có lỗi với Nhất Minh, con đã không đối xử tốt với em ấy, nhưng con chỉ xin được một lần được sửa chữa lỗi lầm, xin hãy tin con!”

“Tin tưởng anh ư, hừ, là muốn tôi để con trai theo anh chịu khổ sao” mẹ Kiều vô cùng kích động: “Tôi tuyệt đối không cho phép!”

An Tử Khê tiến lên phía trước, “Chú, dì, hãy nghe con nói một câu được không? Thật xin lỗi, cuối cùng vẫn không thể gọi hai người là cha mẹ, nhưng trong lòng con hai người sớm đã là cha mẹ rồi, hiện tại con xin hai người để Nhất Minh có một cơ hội chọn người mình yêu được không? Để em ấy nghe theo trái tim mình đi, nếu con cho rằng Thương Thịnh mới có thể làm cho Nhất Minh hạnh phúc, hai người không ngăn trở nữa có được không?”

Cha mẹ Kiều trầm mặc, lại nhìn Thương Thịnh đang quỳ trên mặt đất, cuối cùng thở dài một tiếng “Chúng tôi dành cho anh một cơ hội cuối cùng vậy.”

Thương Thịnh dập đầu một cái thật mạnh “Cảm ơn cha mẹ!”

Sau đó hắn đứng dậy, kéo tay Kiều Nhất Minh hướng ra ngoài cửa mà đi.....

An Tử Khê đứng ở cửa, nhợt nhạt cười mang theo nước mắt “Hẹn gặp lại, tình yêu của ta.”

Vẫn còn chưa xong, tác giả đại đại nói lời thật lòng, nhân vật ta thích nhất chính là An Tử Khê, tuy rằng hiện tại là một cái kết cục đầy bi kịch, nhưng ở phiên ngoại ta sẽ cho hắn một kết quả tốt hơn!

=====Hết chương 20=====

#Riz: Ulala hôm nay tận 3 chương nhé ~ đi được 2/3 đoạn đường rồi, cố lên cố lên...

21. Chương 21

Hòa hảo trở lại thì kết quả sẽ là gì, chính là làm Kiều Nhất Minh ngày càng ngạo kiều, ngạo kiều lại càng ngạo kiều không có điểm dừng

Hiện tại y đã lựa chọn tự mình ra ngoài thuê nhà ở, cũng không thèm quay đầu nhìn biệt thự to bự lấy một cái, Thương Thịnh một bên cười khổ nhưng lại không dám từ chối, đành giúp y thu dọn hành lý đầy đủ rồi tiễn người rồi đi.

Ngồi trên xe, Kiều Nhất Minh ngạo kiều mặt trời đi qua đầu rồi cũng không thèm nhìn Thương Thịnh một cái, Thương Thịnh có buồn bực không? Làm gì dám làm trái ý tiểu tử tông nhà hắn chứ?

Vươn tay sờ đầu Kiều Nhất Minh, “Ngoan, sao vậy, có gì không vui à?”

“Hừ (^) !” Nghiêng đầu tiếp tục không thèm nhìn.

“Làm sao vậy? Nói cho ta nghe một chút đi” Thương Thịnh vô cùng kiên nhẫn dò hỏi.

“Hừ (^) !” Lại nghiêng đầu tiếp tục không thèm nhìn.

“Này, em vẫn còn hăng hái lắm đúng không.” Thương Thịnh đánh tay lái ngừng xe ở ven đường.

Thương Thịnh nhìn Kiều Nhất Minh cười xấu xa, nhưng mà Kiều Nhất Minh ngạo kiều của chúng ta không nhìn không thấy cũng chẳng hay biết gì.

Đột nhiên Thương Thịnh hạ thấp ghế ngồi của Kiều Nhất Minh, chen người qua đè ép y. “Anh làm gì vậy!” Kiều Nhất Minh vặn vẹo thân thể tỏ vẻ bất mãn.

Ban đầu Thương Thịnh cũng chỉ định giáo huấn Kiều Nhất Minh một chút, nhưng y lại làm ra vẻ uốn éo này thì....

“Làm gì ư! Đương nhiên là làm em rồi! Không có anh tắm bồ nên chỉ số thông minh của em giảm rồi à.” Nói xong liền hôn lên môi Kiều Nhất Minh.

Thương Thịnh cùng Kiều Nhất Minh đều đã cảm dục rất lâu rồi, một cái hôn này tựa như củi khô lửa bốc. Dưới tình huống cả hai đều hiểu rõ thân tjeer đối phương, hai người đều không có ý ngưng ngừng. Nếu muốn, vậy cung kính không bằng tuân mệnh ——

Thương thịnh động tác nhanh lẹ, chỉ trong chốc lát đã lột sạch Kiều Nhất Minh, một cái quần lót nhẹ nhàng đáp lên ghế ngồi, thân thể tinh trắng của Thương Thịnh nhanh chóng đè lên Kiều Nhất Minh ——

“Em muốn anh, anh là của em” Kiều Nhất Minh khẽ liếm ốc tai Thương Thịnh.

Thương Thịnh đang cúi người liếm cắn xương quai xanh của Kiều Nhất Minh, nghe thấy lời nỉ non của y liền ngay lập tức xách gậy tiến thẳng vào.

Ở xa thật xa, có một chiếc xe bên đường rung lắc loạng choạng, khiến người ta nghĩ đến những chuyện mơ màng.

Người trong xe từ tư thế truyền thống đổi thành tiến vào từ phía sau, Kiều Nhất Minh một tay nắm lấy tay Thương Thịnh, một tay lại ấn đùi hắn, thân thể có tiết tấu một trên một dưới đều đặn, Thương Thịnh cũng không an phận, một bên âu yếm bảo bối của Kiều Nhất Minh, tay còn lại không ngừng xoa nắn cơ thể y.

Lúc Kiều Nhất Minh cảm thấy mình sắp bắn, đột nhiên Thương Thịnh chặn lại cái miệng nhỏ của y, “Bảo bối, nhẫn nại một chút, lát nữa liền thoải mái”

Kiều Nhất Minh mang theo cảm giác muốn bắn lại không được bắn tiến vào từng đợt cao trào, thân thể cũng bắt đầu run rẩy, mồ hôi từ đầu kết chậm rãi chảy xuống.

Khi Thương Thịnh cảm thấy thời cơ tới rồi, liền buông tay ra, Kiều Nhất Minh cảm thấy mình như xuyên qua mấy tầng mây, cảm giác được bắn ra thật là sướng ——

Sau một hồi nghỉ ngơi, Kiều Nhất Minh lại vờn quanh cổ Thương Thịnh, có vẻ cơ khát khó nhịn.

Thương Thịnh tà mị cười, hắn thông minh như vậy, đương nhiên biết Kiều Nhất Minh có ý gì.

Vì thế, một đợt tình cảm mãnh liệt mới lại dâng trào.

Người đi đường lấy lý do ảnh hưởng bộ mặt thành phố mà gọi điện báo cảnh sát, lúc cảnh sát giao thông chạy tới, Kiều Nhất Minh cùng Thương Thịnh đều sắp lên đỉnh, âm thanh xe rung lắc cũng lớn hơn một chút.

“Cốc cốc cốc” Ngài cảnh sát gõ cửa kính xe.

“Đừng để ý đến họ, làm xong đi đã rồi nói, làm xong đi đã.” Kiều Nhất Minh rất không vui đối với hành vi quấy nhiễu của cảnh sát, yêu cầu Thương Thịnh đừng quan tâm đến!

Cảnh sát giao thông đứng bên ngoài xe cũng chỉ có thể xấu hổ xấu hổ xấu hổ.

Hết đợt này lại thêm một đợt âm thanh khác kéo đến, cảnh sát cũng là một người đàn ông mà, thật là khóc không ra nước mắt....

Kiều Nhất Minh và Thương Thịnh còn lâu mới quan tâm đến cảm thụ của ngài cảnh sát, xong việc liền thoải mái dễ chịu lái xe rời đi, để lại vị cảnh sát hỗn loạn trong gió.

Sau khi được tắm bổ tâm trạng của Kiều Nhất Minh đương nhiên là không tệ.

“Nói anh nghe thử, lúc này bực mình cái gì.” Thương Thịnh cười tươi hỏi.

Kiều Nhất Minh làm sao quên được việc này, cơ hội hiếm thấy mà, “Hừ, từ trước đến giờ đều là em theo đuổi anh, hiện tại anh cần phải theo đuổi em một lần nữa, nếu không còn lâu mới phục hôn!”

Thật là được tiện nghi còn khoe mẽ, được hầu hạ thoải mái dễ chịu mà vẫn còn ngạo kiều như cũ, Thương Thịnh buồn cười đáp ứng y.

Kiều Nhất Minh cũng không có nói sai, từ trước đến nay quả thật là y theo đuổi Thương Thịnh, năm đó Thương Thịnh cũng là một người lạnh lùng vô tình, Kiều Nhất Minh không biết đã trải bao nhiêu cay đắng!

Bây giờ rốt cuộc cũng đến lượt Thương Thịnh theo đuổi Kiều Nhất Minh, ngàn vạn đừng bỏ qua cơ hội!!!

Vẫn còn chưa xong, ngọt văn mà mọi người muốn đã bắt đầu rồi. Hy vọng mọi người tiếp tục đón xem!

=====Hết chương 21=====

#Riz: Tui muốn tâm hự một chút, cái bộ ABO đã nhấm từ lâu tự dưng bay màu rồi (web danmei123 đó hicc), nên giờ tui định đào một cái hố 3P, được chứ ha:3

22. Chương 22

Hôm nay sau khi rời giường Kiều Nhất Minh vẫn luôn cảm thấy không được thoải mái, lồng ngực khó chịu, tim cũng đập nhanh hơn bình thường.

Vốn ban đầu y cũng chỉ cảm thấy đây là vấn đề nhỏ không đáng lo ngại, không nghĩ đến về sau thân thể lại ngày càng khó chịu, y cố nén cảm giác khó chịu ấy rồi gọi điện cho Thương Thịnh, hắn ngay lập tức đưa y đến bệnh viện nơi hắn làm việc.

_____Trong bệnh viện_____

Thương Thịnh đã chờ sẵn ở cửa, môi Kiều Nhất Minh đã trắng bệch, Thương Thịnh cũng không ngờ bệnh tình lại nghiêm trọng đến vậy, biết vậy hắn đã sớm tự mình khám cho y, hắn quá sơ ý rồi.

Kiều Nhất Minh cả người suy yếu, cái người hai ngày nay đều tung tăng bay nhảy tại sao chỉ mới đó mà đã biến thành cái dạng này.

Thương Thịnh bế Kiều Nhất Minh lên, mặc kệ ánh mắt của người khác mà hấp tấp chạy.

Thương Thịnh hẳn là người thế nào chứ, toàn bệnh viện đều lấy hắn làm vinh hạnh, hắn tuy rằng là bác sĩ nam khoa, nhưng các ngành khác ít nhiều gì cũng có chút hiểu biết.

Trước phòng khám chuyên người xếp thành một hàng dài. Thương Thịnh mặc kệ người khác có đồng ý hay không, chạy thẳng vào trong phòng khám. Người bệnh đằng sau đều tức giận: “Người gì mà kì cục vậy! Có đạo đức hay không vậy, chúng tôi đều đã xếp hàng ở đây lâu rồi, anh mới đến sao lại chen ngang như thế!” Mọi người riu rít tỏ vẻ mình rất bất mãn. Thương Thịnh không thèm để ý, bên cạnh đó còn có hộ sĩ đi ra trấn an người bệnh, dần dần âm thanh phản nộ cũng nhỏ đi rồi biến mất.

Bác sĩ cẩn thận kiểm tra Kiều Nhất Minh, người Thương Thịnh mang đến hắn cũng không dám làm qua loa, nhưng mà....

Trán vị bác sĩ đỏ ửng ra kha khá mồ hôi, hắn có chút lo lắng, bản thân cũng là chuyên gia lâu năm giàu kinh nghiệm, nhưng tình huống của Kiều Nhất Minh thật sự rất hiếm thấy. Bởi vì thân thể của hắn hoàn toàn không có vấn đề ——

“Bác sĩ Thương, thực xin lỗi, thứ cho tôi y thuật không tinh, đặc thù thân thể cho thấy rằng thân thể của cậu ấy thật sự không có vấn đề gì.” - vị bác sĩ nọ vô cùng cung kính nói.

Thương Thịnh cũng cảm thấy kỳ lạ, nếu thân thể không có vấn đề tại sao y lại khó chịu thành cái dạng này.

Bihuyên gia lại mở miệng: “Bác sĩ Thương, nếu Tây y chúng ta không tìm ra bệnh, như vậy đã nói lên thân thể cậu ấy không có vấn đề, ngài có thể đến phòng khám Trung y khám xem có phải là do vấn đề khí huyết gây ra hay không.”

Thương Thịnh gật đầu với hắn, sau đó lập tức mang người đến phòng khám Trung y ——

Trong phòng khám bay đầy mùi vị thuốc bắc, khiến cho người ngửi không quen sinh ra cảm giác ghê tởm.

Thương Thịnh từ nhỏ đã ghét mùi này, hắn có thể cảm giác được dạ dày mình đã bắt đầu cuộn sóng, cúi đầu nhìn thấy chân mày nhíu chặt của Kiều Nhất Minh, hắn hít một hơi sâu, nín thở tiếp tục đi vào. Mùi vị này có làm mình khó chịu bao nhiêu cũng không quan trọng bằng tình trạng nguy hiểm này của Kiều Nhất Minh.

Vị bác sĩ Trung y lớn tuổi đó có vẻ rất nhàn hạ, ông đang xem một quyển y thuật, thấy Thương Thịnh ôm Kiều Nhất Minh lại liền gấp sách lại, bưng chén trà nhỏ uống một ngụm.

Ông cũng không lập tức đứng lên hỏi thăm tình huống của Kiều Nhất Minh mà chỉ im lặng quan sát một chút rồi mới tiến lại gần.

Nhìn vị này bộ dáng có vẻ đạm nhiên, nhưng ở bệnh viện ông cũng là nhân vật tiếng tăm số một số hai, địa

vị so với Thương Thịnh không phân cao thấp, y thuật tinh vi không ai có thể nghi ngờ.

Ông ta tiến lên bắt mạch cho Kiều Nhất Minh, mười lăm phút sau ông nói với Thương Thịnh, vấn đề của Kiều Nhất Minh cũng không đáng lo ngại.

Lần này đến phiên Thương Thịnh khó hiểu, hắn không biết vì sao Kiều Nhất Minh không có vấn đề gì lớn sao lại khó chịu đến như vậy?

“Nhưng mà, bác sĩ, em ấy bị như vậy là do đâu?”

Vị bác sĩ già híp híp mắt: “Tuy không phải thân thể có dị trạng, nhưng vấn đề nằm ở trong lòng cậu ta, có một câu nói rất đúng, rằng tâm bệnh cần phải chữa bằng tâm, ta nghĩ khả năng cao nhất chính là cậu ta có cái gì đó đè nén ở trong ngực, khả năng còn lại là do có việc gì đó lôi kéo tim cậu ta, cái này nói ra lại có chút mê tín, nhưng trong sách Trung y đúng là có ghi như vậy.”

Thương Thịnh nghiêm túc nghĩ, nếu muốn nói đến chuyện lớn mà Kiều Nhất Minh gặp phải, vậy chính mình là điều đầu tiên phải nhắc đến, vậy chỉ còn lại tình huống thứ hai, chỉ là cái tình huống sau lại khiến người ta không thể tưởng tượng ra, thật sự khó có thể làm hắn tin tưởng! kiêu một mình gặp cái gì đại sự chính mình nhất định là cái thứ nhất biết đến, vậy chỉ có cái thứ hai tình huống, nhưng là cái thứ hai tình huống lại như vậy lệnh người không thể tưởng tượng, thật sự khó có thể làm hắn tin tưởng a! Nhưng mà thanh danh của vị bác sĩ này, nghe nói y thuật của ông chưa bao giờ xuất hiện sai lầm!

Cục diện bế tắc trải ra trước mắt Thương Thịnh, có một số việc chính hắn cũng không thể hiểu rõ.

=====Hết chương 22=====

#Riz: Ấy, tui nghe cái mùi này có thể liên quan đến Toa Toa xuất hiện ở mấy chương trước lắm, để xem cuối cùng ra sao hmmmm...

Btw vì muốn đẩy nhanh tiến độ lấp cái hố này nên mấy ngày này tui cũng sẽ tập trung edit cho xong, cố lên cố lên ~~~

23. Chương 23

Kiều Nhất Minh mấy ngày nay đều ở trong bệnh viện, khoảng thời gian gần đây y ăn uống không được tốt, Thương Thịnh đổi cách chăm sóc khác để giúp y cải thiện sinh hoạt, nói là cải thiện nhưng cũng chủ yếu là lấy thanh đạm làm chủ, một việc đối với cái tên tham ăn này mà nói chính là vô cùng thống khổ, trách không được y ăn uống không nhiều.

Kiều Nhất Minh đã khá hơn nhiều, y tuy rằng suốt ngày đều hi hi ha ha cười đùa, nhưng Thương Thịnh mỗi ngày đều đang tìm kiếm nguyên nhân gây bệnh ngày đó của Kiều Nhất Minh. Việc này đối với Thương

Thịnh mà nói là vô cùng quan trọng ——

Hôm nay thời tiết đặc biệt tốt, sau khi ăn cơm trưa Kiều Nhất Minh muốn ra ngoài đi dạo, đương nhiên phải có Thương Thịnh đi cùng.

“Bên ngoài trời thật là đẹp, em đều đã ghen sắp chết.” Kiều Nhất Minh lười biếng duỗi eo, lại cười hì hì ôm cánh tay Thương Thịnh.

Thương Thịnh sờ sờ đầu của y, nụ cười sâu không thấy đáy: “Ghen sắp chết rồi sao?”

Kiều Nhất Minh gật gật đầu: “Đều tại anh không cho em ra ngoài.” y bĩu môi.

Thương Thịnh liền một phen giữ chặt y, dùng một chút lực đem y ôm vào trong lồng ngực, sau đó chính là một nụ hôn dài tựa thế kỷ.

“Anh làm cái gì thế, ở đây đông người như vậy!” mặt Kiều Nhất Minh hơi hơi ửng đỏ, hắn quả thật rất ngại ngùng.

Thương Thịnh buồn cười nói: “Không phải em đang ghen muốn chết sao? Anh hô hấp nhân tạo cho em mà.”

Làm nửa ngày thì ra là vì muốn bẫy Kiều Nhất Minh lọt hố.

Kiều Nhất Minh gần đây rất thư thả, cùng Thương Thịnh ngồi trên băng ghế dài, đầu của y nhẹ nhàng tựa lên vai Thương Thịnh, nhắm mắt hưởng thụ thời gian.

Một câu “mau bắt lấy tên trộm” đột ngột vang lên, phá vỡ bầu không khí yên lặng lúc bấy giờ.

Kiều Nhất Minh mở to mắt, nhìn thấy một người mặc áo khoác đen, đội mũ che kín mặt, có thể nhìn ra được thân thủ người này rất không tồi.

Kiều Nhất Minh vốn là một người thích náo nhiệt, nhưng Thương Thịnh thì không, hắn liền lôi Kiều Nhất Minh trở về.

Kiều Nhất Minh bị Thương Thịnh lôi kéo sinh đau, định tỏ vẻ bất mãn, nhưng vừa nhìn thấy Thương Thịnh nhú chặt mày lại không dám nói gì, đành mặc hắn lôi kéo bản thân.

Kỳ lạ thay, hôm nay Thương Thịnh không cùng Kiều Nhất Minh đi thang máy, mà cả hai đều đi thang bộ. Lúc xuống tới tầng thứ sáu Kiều Nhất Minh đã mệt đến thở hồng hộc, ngay lúc này, một người mặc đồ đen xuất hiện trước mặt họ.

Đây không phải là tên ăn trộm kia sao? Kiều Nhất Minh nghĩ, theo bản năng che kín túi tiền của mình.

Thương Thịnh rất bình tĩnh, lạnh lùng mở miệng: “A Diệp”

Kiều Nhất Minh sửng sốt, “A Diệp, cô ấy là A Diệp sao?”

Thương Thịnh sớm đã nhận ra cô từ lâu, suy từ thân thủ, lại thêm vài chiêu thức độc quyền của cô, muốn nhận ra cũng không đến nỗi khó.

A Diệp cởi mũ, Kiều Nhất Minh kinh ngạc che miệng, không phải vì người này là A Diệp, mà là vì trên mặt A Diệp có một vết sẹo xấu xí vừa sâu vừa dài.

Sau khi nhìn thấy Thương Thịnh và Kiều Nhất Minh, vành mắt A Diệp rõ ràng đã đỏ.

Kiều Nhất Minh vô cùng kích động: “A Diệp, sao vậy, xảy ra chuyện gì?”

A Diệp không nói lời nào, đột nhiên cái cảm giác khó chịu khi trước lại xuất hiện trong Kiều Nhất Minh, y cảm thấy không ổn chút nào.

“Toa Toa bị lão ta đánh đứt gân chân, hiện tại không thể đi được, lão còn đem Toa Toa trói lại, chỉ vì đứa bé kia, Toa Toa ban đầu muốn giữ lại đứa nhỏ, nhưng sau khi tôi cứu cô ấy ra đến đây, thân thể lại đột nhiên không khỏe, không ngờ đứa bé bị sinh non ngoài tử cung, bây giờ xuất huyết rất nhiều, cần phải phẫu thuật, mà nhóm máu phù hợp với cô ấy lại vô cùng hiếm có, chúng tôi lại không có tiền” A Diệp nói đứt quãng, rất nhiều chi tiết không cần phải nói Kiều Nhất Minh cũng biết rõ, người này nhất định là lão già đáng chết kia, nói vậy mặt A Diệp cũng là do cứu Toa Toa mà bị thương, thế thì hiện tại Toa Toa không phải rất nguy hiểm sao?

Kiều Nhất Minh tưởng tượng đến đây, trong lòng càng lúc càng khó chịu, nước mắt không khống chế được chảy xuôi, không biết vì sao hắn rất sợ Toa Toa xảy ra chuyện.

Y năn nỉ A Diệp đưa mình đi xem Elsa Toa, A Diệp suy nghĩ một hồi, sau đó cũng đồng ý.

Toa Toa lẳng lặng nằm trên giường bệnh, không có một chút sức sống, nàng vẫn đẹp như vậy, đẹp đến đau lòng người, làm Kiều Nhất Minh cảm thấy đau đớn ——

=====Hết chương 23=====

#Riz: Mấy bữa trước tui đi du lịch nên không có update chương mới được, mọi người thông cảm nhe ^^

24. Chương 24

Hộ sĩ lại tới tìm A Diệp thúc giục đóng tiền, các cô đã thiếu ba ngày tiền thuốc men, cho nên không còn cách nào khác, A Diệp mới phải làm như vậy.

Thương Thịnh cầm tay A Diệp, ý bảo cô không cần mang tiền trốn được ra, hắn đưa cho A Diệp một cái thẻ ngân hàng: “Tôi có tiền, dùng của tôi đi.”

A Diệp rất biết ơn, quay đầu cho Thương Thịnh một ánh mắt cảm tạ, Kiều Nhất Minh đứng ở ngoài cửa nhìn về phía Elsa Toa, ánh mắt tràn ngập tiếc thương.

Lại nói sau khi nhìn thấy Elsa Toa, tinh thần Kiều Nhất Minh vẫn không khá lên nổi, Thương Thịnh ôm y vào lòng, “Anh biết trong lòng em khó chịu, không có việc gì, rồi sẽ ổn thôi”

Kiều Nhất Minh ôm Thương Thịnh, rốt cuộc chịu không nổi nữa, nước mắt trào ra như vỡ đê, “Chúng ta sẽ giúp họ chứ? Sẽ giúp họ mà đúng không?”

Thương Thịnh nhìn Kiều Nhất Minh, gật đầu một cái thật mạnh.

Kiều Nhất Minh cũng cần phải nghỉ ngơi, Thương Thịnh liền đưa y về phòng bệnh.

Kiều Nhất Minh có chút mệt mỏi, nước mắt chưa kịp khô, còn đọng lại một ít ở khoé mắt mà đã ngủ mất, y có một giấc mơ, trong mơ xuất hiện một cô bé giống hắn như đúc đang nhìn y mỉm cười, y dường như nhìn thấy chính mình.

Giật mình tỉnh lại sau giấc mơ, lại không cảm thấy buồn ngủ. Một đêm ấy liền thức trắng, Kiều Nhất Minh ngơ ngác nằm trên giường bệnh.

Lúc vội vội vàng vàng tới tìm bọn họ A Diệp đã khóc nức nở, Kiều Nhất Minh liền khăn trương mang giày đi ra ngoài.

“Miệng vết thương của Toa Toa bị nhiễm trùng, tình huống hiện giờ rất nguy hiểm, kho máu của bệnh viện tìm không có nhóm máu phù hợp!” A Diệp nói rất thống khổ, đối với cô mà nói không có Toa Toa, sự tồn tại của cô liền trở nên vô nghĩa. Cô yêu Toa Toa, thực sự rất rất yêu Toa Toa.

Kiều Nhất Minh còn chưa kịp nói, Thương Thịnh đã mở miệng trước: “Tôi có biện pháp, cô đi trước đi.”

Trong mười lăm phút, Thương Thịnh triệu tập bác sĩ hộ sĩ của bệnh viện đến kiểm tra xem có cùng nhóm máu với Elsa Toa không.

Kiều Nhất Minh cũng tham gia hoạt động hiến máu này, thực may mắn nhóm máu của y giống với Elsa Toa.

Trời không tuyệt đường người, lần này tổng cộng có sáu người đều có thể hiến máu cho Toa Toa, điều này làm cho Kiều Nhất Minh và A Diệp có chút an tâm.

Thương Thịnh đem hết thủy thu vào trong mắt, có lẽ Kiều Nhất Minh còn chưa để ý thấy, nhưng bản thân hắn rất tỉnh táo, thông qua những gì vị bác sĩ Trung y kia nói cùng với lần hiến máu này, hắn chậm rãi nảy sinh một ý tưởng, hiện tại chỉ cần chứng thực.

Thương Thịnh đưa máu của Kiều Nhất Minh và Elsa Toa cho khoa kiểm nghiệm, bây giờ chỉ cần chờ đợi.

Ca phẫu thuật của Toa Toa rất thành công, điều này làm cho tảng đá đè nặng trong lòng A Diệp rơi xuống, Kiều Nhất Minh còn hỏi bác sĩ cổ vấn có cách nào chữa cái chân bị đứt gân của Toa Toa không, nhưng cho dù là bác sĩ giỏi nhất sau khi kiểm tra vết thương cũng đều lắc đầu, “Vết thương không chữa trị từ sớm, đã không có cách nào chữa khỏi.”

Kiều Nhất Minh rất thất vọng, lúc này A Diệp đến bên người y, cô nhàn nhạt nở nụ cười, “Cô ấy có thể tồn tại, với tôi mà nói đều đã là ban ân, không đi được cũng chẳng sao, tôi có thể làm chân của cô ấy” A Diệp nói đầy ưu thương, nhưng cũng tràn đầy kiên định.

Báo cáo kiểm nghiệm được giao cho Thương Thịnh đầu tiên, một trang cuối cùng rõ ràng viết tỉ lệ ghép đôi nhóm máu của Kiều Nhất Minh cùng Elsa Toa là 99%, nói cách khác, bọn họ có quan hệ huyết thống.

Hiện tại tra ra manh mối, tất cả cũng đều có hồi đáp.

Lúc Thương Thịnh nhìn thấy Kiều Nhất Minh, y đang ở đứng ở ngoài phòng bệnh của Elsa Toa ngoài phòng bệnh, khi hắn đến bên cạnh y cũng không hề hay biết, đầu óc y hiện tại đều ngập tràn hình ảnh của Elsa Toa.

Thương Thịnh đưa cho y chai nước, “Nhất Minh, em có chị em gì không?”

Kiều Nhất Minh bị câu hỏi của hắn làm cho sững sốt: “Chị em ư?”

Thương Thịnh gật đầu.

Kiều Nhất Minh đắm chìm vào hồi ức, “Em có một người chị song sinh, nhưng chị ấy đã bỏ em mà đi rồi.”

“Em làm sao biết chị ấy đã không còn chứ?” lời này càng làm cho Kiều Nhất Minh sững sốt hơn, câu này của Thương Thịnh là có ý gì?

Thương Thịnh nghiêm túc nhìn y, trong đầu Kiều Nhất Minh liên tục khắc xuất hiện rất nhiều hình ảnh, đột nhiên y trừng lớn đôi mắt.

“Không cần nghi ngờ, những gì em nghĩ đều là sự thật” Thương Thịnh thông qua đôi mắt y cũng đã biết Kiều Nhất Minh đoán được rồi.

Đột nhiên, nước mắt Kiều Nhất Minh lại chảy ra “Chị của em, chị của em!” y xoay người nhìn Elsa Toa nằm bên kia tấm kính, “Chị, chị! Chị!!” y không ngừng kêu chị, phần thân tình này xuất hiện có chút muộn, nhưng thật tốt thay y đã tìm được rồi.

A Diệp đi rót nước về nghe được những lời này, bình nước trong tay cũn rơi xuống.

Thương Thịnh đứng ở một bên, hần không lại an ủi Kiều Nhất Minh, hần biết cảm giác hiện tại trong lòng y, thôi cứ để cho y khóc một hồi thật đã đời đi!

=====Hết chương 24=====

#Riz: Chị em đoàn tụ cảm động quá đi hicc ;;v;; anyway chỉ còn 6 chương nữa là hoàn rồi ~

(À mà tui đang gặp phải một vấn đề nhỏ, đó là dùng 4G của Viettel không thể update chương mới, không load được thông báo, cũng không load được danh sách đọc luôn ahuhu, không biết là bị cái gì?)

25. Chương 25

A Diệp cùng Thương Thịnh ngồi trên băng ghế dài ở bệnh viện, Kiều Nhất Minh còn đang lo lắng cho chị y ngoài phòng bệnh.

“Cho cô ấy một chút thời gian, hiện tại tôi không định để cô ấy biết chuyện này, chờ sức khỏe ổn định lại, tôi muốn đưa cô ấy ra nước ngoài, có cơ hội sẽ nói cho cô ấy biết sau” Âm thanh của A Diệp nhẹ nhàng vang lên.

Thương Thịnh vốn cũng muốn làm vậy, tình huống hiện tại của Elsa Toa rất không ổn định, nếu bởi vì chuyện này mà làm ảnh hưởng xấu đến sức khỏe của chị mình, Kiều Nhất Minh nhất định sẽ rất thương tâm.

“Tĩnh, tĩnh rồi!” Kiều Nhất Minh ở cuối hành lang kêu Thương Thịnh, âm thanh có chút kích động.

A Diệp cùng Thương Thịnh nghe tiếng lập tức đi đến.

Toa Toa chậm rãi thức tỉnh, đáng vẻ có chút suy yếu, cô nằm trên giường bệnh, có chút thụ sủng nhược kinh nhìn Kiều Nhất Minh cùng Thương Thịnh, cô cũng không biết tại sao bọn họ lại đến thăm mình.

Cũng may bản thân cô không có nghĩ nhiều, nhìn Thương Thịnh hơi hơi mỉm cười, hiện tại cô tuy rằng rất thích Thương Thịnh, nhưng cô cũng hiểu rõ cái gì nên làm cái gì không nên làm, nhìn thấy Kiều Nhất Minh và Thương Thịnh hạnh phúc vậy, cô cũng không muốn quấy rầy, huống chi bây giờ nàng còn ở trong tình trạng này.

Lúc Elsa Toa nhìn về phía A Diệp đôi mắt có chút đỏ, thật may mắn thời điểm khó khăn nhất còn có A Diệp bên cạnh, cô không phải không biết tâm tư của A Diệp, nhưng cô thật sự không thể dễ dàng tiếp nhận chuyện này. Nhìn vết thương trên khuôn mặt A Diệp, cô cảm thấy lòng mình tựa hồ cũng bị cứa rách.

Ba người bồi Toa Toa ăn chút cháo thanh đạm, tâm tình Toa Toa vẫn còn rất lạc quan, điều này làm cho tâm trạng Kiều Nhất Minh tốt lên, người chị này của y, không biết ở bên ngoài đã ăn bao nhiêu quả đắng!

“Toa Toa, em định chờ thân thể chị khoẻ lại, chúng mình cùng xuất ngoại có được không, cuộc sống bên kia tương đối tốt, hơn nữa cũng có lợi cho việc khôi phục sức khỏe.” A Diệp kéo tay Toa Toa nói.

Toa Toa suy tư một chút, bản thân bây giờ không thân không thích, đi ra ngoài một chút cũng tốt, nên liền đồng ý xuất ngoại.

Kiều Nhất Minh vừa nghe lời này liền muốn phản bác, nhưng Thương Thịnh phóng tới một ánh mắt, ý bảo y đừng nói chen vào.

Sau khi ra khỏi bệnh viện, Kiều Nhất Minh rất cuộc nhẹn không được hỏi Thương Thịnh vì sao không cho y giữ lại Toa Toa thêm một chút.

“Tình trạng hiện giờ của cô ấy, không thích hợp nói những chuyện này, bây giờ sức khỏe là trên hết, việc này về sau lại nói.” Thương Thịnh ngữ khí ôn hòa đem đạo lý đó thành công thuyết phục Kiều Nhất Minh.

Kiều Nhất Minh cho dù có muốn giữ Toa Toa lại cũng không thể không sức khỏe của chị mình.

Thời điểm phải rời nước đến rất nhanh, Kiều Nhất Minh tự mình quyết định đưa cha mẹ theo cùng Elsa Toa, cha mẹ y hiện giờ còn chưa biết sự thật, bất quá y cũng không muốn để họ phải hối hận, lỡ như Elsa Toa một đi không trở lại, cha mẹ sẽ không bao có thể gặp lại chị nữa.

Cha mẹ Kiều còn rất buồn bực, tự dưng bạn của con trai mình xuất ngoại, mình cũng phải theo cùng là sao? Tuy vậy nếu con trai mình đã nhất quyết như thế, bọn họ cũng phải đi thôi!

Tại sân bay, A Diệp đẩy Toa Toa ngồi trên xe lăn, hiện tại Toa Toa khí sắc đã khá hơn nhiều, khuyết điểm duy nhất chính là cả đời phải ngồi xe lăn, có điều có vậy cũng chẳng sao, Kiều Nhất Minh tin A Diệp nhất định có thể chăm sóc tốt cho chị mình.

Cha mẹ Kiều sau khi nhìn thấy Toa Toa cũng thực sự đau lòng. Tay mẹ Kiều nhẹ nhàng vuốt tóc Toa Toa, tâm người làm mẹ cũng rất mềm, cứ như vậy mà vuốt tóc Toa Toa cũng khiến lòng bà tan thành nước.

Thương Thịnh nắm tay Kiều Nhất Minh, hẳn rất vừa lòng với cách làm này của Kiều Nhất Minh.

A Diệp cũng hiểu được ý tứ của Kiều Nhất Minh, lẳng lặng đứng ở một bên. Thẳng đến lúc sân bay bắt đầu phát loa bọn họ mới rời đi.

Toa Toa cuối cùng cũng cho hai người một lời chào tạm biệt, cô vẫn giống như lần đầu tiên gặp Kiều Nhất Minh —— sạch sẽ, thanh thuần. May mắn thay hết thấy những cực khổ này đều không làm biến đổi bản chất của cô.

Nhìn bóng dáng Toa Toa cùng A Diệp rời đi, Kiều Nhất Minh nói với Thương Thịnh: “Họ nhất định sẽ hạnh phúc nhỉ!”. Không đợi Thương Thịnh trả lời, Kiều Nhất Minh đã tự nói với chính mình: “Họ nhất định sẽ hạnh phúc.”

=====Hết chương 25=====

#Riz: Không thể update chương mới đều đặn được thiệt có lỗi quá, nhưng mà tui cũng cần phải cày truyện đó 3, thật sự không nỡ bỏ ngang mà, mấy thím thông cảm hen ~

26. Chương 26

Kiều Nhất Minh gần đây đều sống trong nhung lụa, không cần nói cũng biết Thương Thịnh hầu hạ y tốt cỡ nào.

Sau khi xong việc Kiều Nhất Minh dựa vào đầu giường, bên cạnh còn có một ít khăn giấy không biết từ đâu mà có (chắc ai cũng đều biết đã xảy ra chuyện gì). Thương Thịnh đốt một điếu thuốc lá, ngậm trong miệng mà hút.

“Này, em vẫn còn ở đây đó, anh sao lại rút ra rồi, chẳng lẽ muốn để em tự dùng tay à!” Kiều Nhất Minh tức giận nói.

“Anh làm em sướng rồi, em còn tỏ thái độ, xong rồi thì hút thuốc một lát có sao, cuộc sống lại chẳng sướng như tiên” Thương Thịnh nói, sẵn tiện vỗ vỗ đầu Kiều Nhất Minh.

“Xem bộ dáng này của anh, đừng mơ phục hôn với em.” thuộc tính ngạo kiều của Kiều Nhất Minh lại nổi lên, còn hơi hơi bĩu môi, Thương Thịnh vừa nhìn thấy tim liền ngứa ngáy, lại gần cắn một cái lên môi Kiều Nhất Minh.

“Anh cái tên này, bộ là chó hay sao, hử chút lại cần!”

Thương Thịnh cười cười ghé vào ngực Kiều Nhất Minh: “Ngày mai dọn về nhà mình đi”

“Hừ, đó là nhà anh không phải nhà em!” Kiều Nhất Minh nói, xoay mặt sang một bên.

Thương Thịnh sủng nịch nói: “Ngoan, em ở bên ngoài du dương đã bao lâu rồi, nghĩ đến em một thân một mình ở ngoài anh lại thấy đau lòng.”

Kiều Nhất Minh hung hăng trừng mắt liếc hần một cái: “Vầy mà cũng tính là một mình ở ngoài rong chơi sao? Anh xem mình có khác gì keo chó không, suốt ngày dính chặt em không buông.”

Nhìn bộ dáng nhỏ bé của Kiều Nhất Minh Thương Thịnh liền cảm thấy vui vẻ, hần sao lại thích người này đến như vậy! Hôn một cái thật mạnh lên mặt hần, “Ngày mai thứ sáu, mình ra Cục Dân Chính đi! Bằng không còn phải chờ hai hôm nữa mới đến cuối tuần, anh chờ không nổi nữa rồi!”

Kiều Nhất Minh liếc Thương Thịnh một cái, “Anh càng gấp gáp em càng không thèm đi!”

Thương Thịnh thầm nghĩ để vợ không coi mình ra gì như thế thật không thể chấp nhận! Thuận thế liền xoay người đè lên Kiều Nhất Minh, hai tay không ngừng chọt lét y. Kiều Nhảy Minh sợ nhất là bị chọt lét, nhất thời sức chiến đấu giảm mạnh, cuối cùng cũng chỉ có thể tước vũ khí đầu hàng.

Thương Thịnh vô cùng vừa lòng với biểu hiện của Kiều Nhất Minh, liền tjanh thân ổn định ôm y tiến vào giấc ngủ.

- Ngày kế -

Tại Cục Dân Chính

Thương Thịnh và Kiều Nhất rút cuộc giấy xanh lại muốn đổi thành giấy hồng (hôn thú), thật đúng là duyên số a, lần này lại là số 13.

Trong đại sảnh vang lên âm thanh thông báo: “Mời số 13 vào phòng thủ tục.”

Vừa đi vào, Kiều Nhất Minh liền cảm thấy nhân viên công tác kia có chút quen mắt, y vẫn đang suy tư thì người nọ đã mở miệng: “Ồ, hai người lại tới à!”

Kiều Nhất Minh cũng giật mình, đây không phải nhân viên công tác lúc trước xử lý thủ tục ly hôn cho họ sao, thế giới này cũng thật nhỏ.

Kiều Nhất Minh đỏ mặt ngượng ngùng ngồi xuống, “Bọn tôi đến phục hôn.”

Người nọ nhướn mày đối hỏi kiêu một mình: “Bây giờ không chê hần nhu cầu tình dục mạnh mẽ quá nữa à” nói xong còn không có hảo ý cười.

“Tôi đã nói vợ chồng đầu giường cãi nhau cuối giường làm lành mà, cuộc sống vợ chồng son vẫn luôn xảy ra va chạm, bất quá vẫn còn ở bên nhau được là rất tốt rồi, chúc mừng hai người”

Kiều Nhất Minh cùng Thương Thịnh nghe được lời chúc cũng rất vui vẻ, Kiêu Nhất Minh đỏ mặt cười, mà Thương Thịnh vốn là tảng băng lớn cũng hiếm thấy mà tươi cười trước mặt người khác.

Cầm giấy hôn thú màu hồng, thăm nghĩ sáu tháng này đều khiến hai người trưởng thành hơn, cũng càng thương yêu nhau hơn, lần ly hôn này, cũng không hề vô nghĩa!

Kiều Nhất Minh vui vẻ báo cho cha mẹ, kết hôn là chuyện đại sự, cũng nên để cha mẹ cùng chung vui.

Cha mẹ Kiêu kiến nghị, tốt xấu gì cũng là kết hôn đó, tuy rằng bạn bè thân thích cũng không biết họ ly hôn, nhưng mà một nhà bốn người cũng nên gặp nhau ăn bữa cơm.

Thương Thịnh nhìn thấy bộ dạng khờ khạo của Kiêu Nhất Minh, cảm thấy cười không ra tiếng, đúng là tình nhân trong mắt hoá Tây Thi.

Ngoại trừ cha mẹ Kiêu, còn có hai người khác cũng quan trọng không kém đối với Kiêu Nhất Minh —— chị gái và An Tử Khê, mình cuối cùng cũng có được hạnh phúc, ý nghĩ bọn họ nhất định cũng sẽ vui mừng.

Còn tiếp chưa xong —— tiếp theo chính là đại kết cục, sau đó còn có phiên ngoại, đều là ngọt văn. Mời mọi người tiếp tục đón xem!

=====Hết chương 26=====

#Riz: Chỉ còn 1 chương nữa là hoàn chính văn, kèm 3 phiên ngoại nữa là xong bộ này. Tác giả còn có một bộ hệ liệt của An Tử Khê nữa, đáng tiếc là cái web đó bay màu rồi, nếu không tui cũng không ngại đào thêm một hố nữa...;;v;;

27. Chương 27: (đại Kết Cục)

Mẹ Kiều đã chuẩn bị một bàn đồ ăn phong phú, đang lúc cả nhà chuẩn bị ngồi xuống ăn cơm, Kiều Nhất Minh nhận được một bưu kiện.

“Nhất Minh, ngay tại lúc em nhận được lá thư này, anh tin em đã trở thành người hạnh phúc nhất trên thế giới, đây chính là kết quả mà anh muốn nhìn thấy, hạnh phúc của em cũng là hạnh phúc của anh. Nhất Minh à anh phải đi, trong tương lai anh hy vọng em cùng Thương Thịnh sẽ sống tốt, cho dù con đường phía trước có như thế nào, em cùng hấn cũng phải dũng cảm mà tiến tới. Nhất Minh, hẹn gặp lại. Một lòng thương nhớ gửi đến em.”

Xem xong bức thư này, Kiều Nhất Minh rất vui vẻ, không biết đời trước hấn đã làm được chuyện gì tốt, đời này mới gặp được phần phúc này.

Thương Thịnh đến bên cạnh y, hấn cũng không nói gì, nhìn biểu cảm của Kiều Nhất Minh đại khái cũng đoán được là ai gửi thư rồi. Hấn mỉm cười nhẹ nhàng ôm Kiều Nhất Minh vào lòng.

Sau bữa cơm chiều.

Hai người chào tạm biệt cha mẹ rồi rời đi, đêm nay dù gì cũng là đêm tân hôn, tục ngữ cũng nói “Xuân tiêu nhất khắc tựa thiên kim” mà.

Kiều Nhất Minh ngồi trên ghế phó lái, cảnh đêm luôn phá lệ đẹp dễ như vậy, ánh đèn vàng chiếu lên mặt Kiều Nhất Minh, đêm nay y có vẻ đẹp đến động lòng, Thương Thịnh ngắm nhìn y, tay bất giác siết chặt, hần kết cũng không ngừng lên xuống. Đạp mạnh chân ga, hấn muốn về nhà nhanh một chút.

Rượu vang đỏ chính là khúc dạo nhạc tốt nhất, trong cơn say biểu tình mê hoặc, cùng với ánh mắt mơ hồ chính là những thứ gợi dục nhất.....

Hai người về đến nhà liền khai một chai rượu vang đỏ, Thương Thịnh lấy lý do đêm tân hôn uống muốn chút rượu để tăng cảm hứng. Chỉ có đồ ngốc mới tin cái lý do quỷ quái của hấn, vừa vận bên cạnh hấn lại cố tình có một tên ngốc.

Kiều Nhất Minh xưa nay vẫn không uống được rượu, loại vang đỏ này mới uống xong sẽ không cảm thấy gì, chẳng qua là nó tác dụng chậm! Lúc này, Kiều Nhất Minh đã say đến xụi lơ trong lòng ngực Thương Thịnh.

Thương Thịnh khẽ vuốt ve khuôn mặt nhỏ của y, đầu ngón tay nhẹ nhàng xoa lên bờ môi, môi Kiều Nhất Minh hơi hơi ửng đỏ, rất giống quả anh đào nhũ nhắn..... Thương Thịnh cúi xuống cắn đôi môi kiều diễm ướt át, nhẹ nhàng mút vào.

Vốn Thương Thịnh còn đang rất nhẹ nhàng, lại bị hơi thở của Kiều Nhất Minh làm cho ngứa ngáy khó chịu, hấn liền hoá thân thành một con thú động dục.

Đầu lưỡi bắt đầu nhiệt liệt hôn môi, hai người cũng ở trên giường xoắn đến xoắn đi. Kiều Nhất Minh cũng bắt đầu cảm thấy hứng tình. Hiện tại y tuy rằng không được tỉnh táo, nhưng y cũng biết mình đang muốn gì, y tự mình ý thức duỗi tay đến hạ thân Thương Thịnh, run rẩy cởi thắt lưng của y, cái đó của hắn đã sớm cứng như thép. Tựa như cây gậy ngăn ở nơi đó, làm y không thể cởi được quần hắn. Kiều Nhất Minh có kéo cỡ nào cũng không cởi được, bèn dùng sức một cái, thậm chí kéo tuột cả quần lót của hắn.

Thương Thịnh vươn tay lấy lọ gel bôi trơn đã chuẩn bị sẵn trên đầu giường, cắn mở nắp, lấy ra một lượng lớn vôi vàng bôi lên tay, sờ tới tiểu huyết của Kiều Nhất Minh khẽ cắm vào.

“Ừm.....” Kiều Nhất Minh rên lên một tiếng, khó chịu vặn vẹo thân thể.

Thương Thịnh nhìn thấy ảnh ngược của bản thân trong con ngươi đen bóng của Kiều Nhất Minh, rốt cuộc không kiềm chế được, cường ngạnh đem bảo bối của hắn cắm vào tiểu huyết non mềm óng ánh nước.

Kiều Nhất Minh cắn môi, không nhịn được ôm lấy cổ Thương Thịnh, tiếp nhận yêu thương njuw mưa rền gió cuốn của hắn.....

Thương Thịnh dựa vào bản năng, liên tục đâm đâm rút rút trong người Kiều Nhất Minh, đến khi y đã kêu đến khàn giọng, hắn mới bắn vào trong tiểu huyết mềm mại ấm nóng.

Kiều Nhất Minh bị tinh dịch nóng bỏng bắn lên vách động, cùng Thương Thịnh đạt đến cao trào.

“Anh yêu em..... Nhất Minh.....” Thương Thịnh gất gao ôm y, chìm trong khoái cảm cực hạn mà nói.....

- ——Ngày kế——

Thương Thịnh vừa tỉnh dậy đã thấy Kiều Nhất Minh đang cười trên người hắn.

“Thân ái, mới sáng sớm mà em đã nhiệt tình đến vậy rồi à.”

Kiều Nhất Minh nhéo tai hắn, bĩu môi nói: “Anh xem, chỗ này, chỗ này, còn có chỗ này”, y chỉ vào nhiều chỗ trên người mình, không sai, tất cả đều là chứng cứ phạm tội của Thương Thịnh —— dấu hôn.

“Anh nói xem, anh phục hôn với em để làm cái gì chứ! ” Kiều Nhất Minh tức giận nói.

Thương Thịnh giả vờ làm ra bộ dạng suy tư, nói: “Để làm gì à! Đương nhiên là để làm em! Em chạy xa như vậy, phải phục hôn để giảm bớt thời gian chạy trốn, dùng thời gian đó mà làm em!” Nói xong còn cười lớn mấy tiếng.

Kiều Nhất Minh không vui đâm vào ngực hắn, “Anh là cái tên xấu xa.....”

Thương Thịnh ái muội căn lỗ tai y, “Người xấu à, để anh cho em thấy anh có thể xấu xa đến mức nào!”
hắn tuyên bố rồi lại đè Kiều Nhất Minh xuống giường.

“Ai! Anh sờ chỗ nào đó?”

“Chỗ này không thể sờ!”

“Không được, chỗ này cũng không được.....”

“Ừm.....”

“.....”

“.....”

Tính phúc sinh hoạt sau này mời mọi người tự mình tưởng tượng nhé, đến đây là hết chính văn rồi, đại gia muốn rải hoa ăn mừng, cảm ơn mọi người đã luôn đón xem! Sau đây chính là phiên ngoại, chủ yếu là nói về An Tử Khê và Elsa Toa, nếu thích có thể tiếp tục mong chờ....

=====Hết chương 27=====

#Riz: Hoàn chính văn ~~~ còn lại 3 phiên ngoại thôi ahiii, mạn phép nhảy sang hố mới làm thử chương đầu coi sao, hố mới tên là Táo Chua nhé, 3P:3

28. Chương 28: Phiên Ngoại 1

- —Lúc nhỏ—

An Tử Khê và Kiều Nhất Minh từ nhỏ đã cùng nhau lớn lên, Kiều Nhất Minh lúc nhỏ xinh xắn như búp bê sứ, người lạ không biết đều sẽ nghi ngờ giới tính của y.

Đó là năm 5 tuổi, mấy đứa nhỏ trong nhà trẻ vây quanh Kiều Nhất Minh, mấy cậu bé mập mập nắm mặt Kiều Nhất Minh: “Cậu! Cậu xem cậu lớn lên giống con gái như vậy, còn gì mặt mũi con trai bọn tớ!”

Mắt Kiều Nhất Minh ngập nước tràn đầy vô tội, bé không biết tại sao các bạn lại làm vậy với mình, chảy nước mắt lớn tiếng la hét ầm ĩ: “Tớ không có làm mất mặt các cậu, tớ không có, tớ không có.....”

“Hừ! Cậu không có, vậy cậu làm thế nào chứng minh cậu là con trai đi, cởi quần chúng tớ nhìn xem” nhóm mấy bạn nhỏ mập mập cười nhạo nhục nhã Kiều Nhất Minh, một đám nhóc nam nữ vây ở một chỗ nhìn rất náo nhiệt, Kiều Nhất Minh dùng ánh mắt cầu khẩn nhìn bọn nhỏ, nhưng bọn nó đều là có mắt không trông!

Kiều Nhất Minh lớn lên trắng nõn sạch sẽ, có giống con gái nhưng cũng không thể để người khác nói mình như vậy, nhưng khi bé y rất nhát gan yếu đuối, bèn run rẩy thò tay định cởi quần.

“Râm!” Một đứa nhóc mập mập như ngọn núi bị đẩy ngã.

“Cậu bị ngu à, bọn nó bắt cậu cởi quần là cậu cởi sao!” Nhóc An Tử Khê quát Kiều Nhất Minh, nhóc hiện tại rất tức giận, vô cùng tức giận.

Kiều Nhất Minh bị nhóc giáo huấn liền ô ô ô oà khóc ——

An Tử Khê kéo bé sang một bên cạnh, bản thân lại bị đám nhóc mập mập bao vây, chúng nó đều là bá vương trong lớp, bình thường rất hay bắt nạt các bạn, người khác còn không nói, đám nhóc này vậy mà lại bắt nạt Kiều Nhất Minh, đem hắn kéo đi một bên, chính mình lại bị tiểu mập mập nhóm vây quanh lên, kia mấy cái tiểu mập mập đều là trong ban bá vương, ngày thường lại là khi dễ người khác, người khác còn chưa tính, hiện tại khi dễ tới rồi kiêu một mình, an tử kê đương nhiên là sinh khí.

An Tử Khê từ nhỏ đã được ba mẹ cho đi học Taekwondo, tốt xấu gì cũng thật sự có tài.

Một nhóc béo vọt tới An Tử Khê, mỡ trên bụng rung lắc theo nhịp chạy, nắm tay đầy thịt đã giơ lên, An Tử Khê nâng chân đá nhóc béo, không sai lệch đá trúng đầu gối nó, nhóc béo ngay lập tức mềm nhũn té ngã, hai đứa nhóc đằng sau cũng lao tới. Bốn đứa nhỏ liền hỗn loạn.

Tuy rằng An Tử Khê cũng coi như lợi hại, nhưng rốt cuộc vẫn không thể 1 chọi 3, hơn nữa kia mấy nhóc đó mập mập to bự, An Tử Khê thật sự không phải đối thủ, bé gái bên cạnh nhìn thấy liền kinh hồn táng đảm, lén chạy đi gọi giáo viên.

Cũng may lúc cô giáo đến, An Tử Khê đã kịp chạy thoát khỏi đám nhóc mập mập.....

An Tử Khê bị thương, Kiều Nhất Minh là khổ sở nhất, từ nhỏ An Tử Khê đã bảo vệ bé, bản thân cũng giống như tùy tùng nhỏ luôn ở cạnh An Tử Khê, hôm nay trên mặt An Tử Khê đều là vết thương, Kiều Nhất Minh lén chạy đến chỗ ngủ trưa của nhà trẻ, An Tử Khê đang nằm đó nghỉ trưa.

Thân hình nhỏ bé lẳng lặng nằm ở nơi đó, khi Kiều Nhất Minh còn nhỏ, bé cho rằng bị thương nhất định sẽ chết, lúc nhìn thấy An Tử Khê nước mắt nước mũi đã chảy dài: “An Tử Khê, cậu đừng chết, tớ không muốn cậu chết ô ô ô ——”

Có lẽ bị thanh âm quá lớn đánh thức, An Tử Khê kéo tay bé nói: “Ngu ngốc”, Kiều Nhất Minh từ khóc

liền chuyển thành cười ——

An Tử Khê bảo bé lên giường nằm cùng nhóc, Kiều Nhất Minh ngoan ngoãn làm theo, An Tử Khê trộm tiến lại gần bé, ghé sát tai Kiều Nhất Minh nói: “Tớ sẽ bảo vệ cậu cả đời này!” nói xong còn cười tươi với bé.

Từ nhỏ đã hạ lời thề!

Lúc nhỏ An Tử Khê không biết vì sao mình lại thích Kiều Nhất Minh đến như vậy, khi được hỏi, hắn đều trả lời người khác rằng: “Bởi vì cậu ấy rất đáng yêu!”. Hắn đó là nói cho người khác trả lời là “Bởi vì hắn thực đáng yêu a!” Hắn không biết thật ra đó vốn là một loại yêu.

Sau khi xem xong mọi người có phải cảm thấy nam chính đáng lẽ phải là An Tử Khê mới đúng có phải không, thật ra An Tử Khê là nhân vật tôi thích nhất, ở phiên ngoại sẽ cho hắn một cái kết cục tốt đẹp!

=====Hết phiên ngoại 1=====

29. Chương 29: Phiên Ngoại 2

Sau khi rời Đại Lục, An Tử Khê quyết định đến Macao, đối với hắn mà nói đến đó thật ra là một loại hoài niệm, hắn thừa nhận hắn chưa thể quên Kiều Nhất Minh, đất Macao này có quá nhiều hồi ức tốt đẹp, tại đây Kiều Nhất Minh đã từng đáp ứng lời cầu hôn của hắn, tuy rằng cũng chỉ là đã từng.....

An Tử Khê ngồi trong góc tối uống rượu, rượu mạnh từng ly một thiêu đốt tim hắn, hắn quả thật có hơi say, nhưng hắn lại sợ mình không hoàn toàn say, sợ mình mỗi ngày đều không nhận được nhớ tới y –

Nói hắn vĩ đại, thật ra hắn không phải, hắn cũng muốn ích kỷ yêu y, ích kỷ độc chiếm y, nhưng lại không dám làm; nói hắn yếu đuối cũng chẳng phải, hắn chỉ muốn cẩn thận bảo vệ đoạn tình cảm nhạt nhòa nhưng êm đẹp giữa hai người. Ngàn sai vạn sai, lại sai ở vận mệnh, thật sự phải nói là mệnh vô cường cầu, An Tử Khê trong lòng khó có thể dứt bỏ, chất cồn lạnh lẽo sẽ làm hắn thoải mái một chút, hắn cũng là con người, cũng quyền được đau khổ.

Ở góc đối diện, một người đàn ông lặng lẽ nhìn An Tử Khê, hắn quan sát người đã rất lâu, mỗi ngày, cùng một thời điểm, cùng một chỗ ngồi, uống cùng một loại rượu. Sinh hoạt kiểu copy-paste này làm gã vô cùng tò mò, hắn là chàng trai nọ có chuyện buồn, gã cảm thấy như vậy.

An Tử Khê đứng dậy, bước đi nghiêng ngả lão đảo, tình trạng hắn như vậy rất nguy hiểm, chưa nói đến việc bên ngoài ngư long hỗn tạp, để hắn một mình như vậy cũng dễ xảy ra việc ngoài ý muốn, An Tử Khê như thế làm cho người đàn ông trong góc tối kia có phần lo lắng.

An Tử Khê ra khỏi quán rượu, gió lạnh bên ngoài không làm hắn tỉnh táo, ngược lại càng làm hắn thần trí mơ hồ, say càng thêm say..

Từ hẻm nhỏ ra đến đường cái, An Tử Khê hoàn toàn không ý thức được hướng đi của bản thân, xe cộ gần đó liên tục bóp kèn inh ỏi nhưng hắn không hề nghe thấy. Đột nhiên có người túm lấy An Tử Khê, mạnh bạo lôi hắn ra khỏi đường lớn. Cả người An Tử Khê hoàn toàn nằm gọn trong lồng ngực người nọ.

Người đàn ông nhú chặt mày, bế hắn lên nhét vào bên trong một chiếc xe đậu ở ven đường, sau đó bản thân cũng thuận thế ngồi vào.

“Giám đốc, đi đâu ạ?” tài xế thật cẩn thận hỏi.

“Về chung cư.” đơn giản ba chữ, vừa vắn tắt thể hiện được vẻ khí phách.

Lần đầu tiên trong đời gã nhìn một người đàn ông thật gần như vậy, từ lần đầu tiên nhìn thấy hắn, gã đã phát hiện trên người hắn có một lực hấp dẫn không rõ do đâu mà có, bản thân gã cũng không nhận được muốn lại gần.

Một căn phòng lớn như vậy lại hoàn toàn trống rỗng, chỉ có một cái giường, cả tủ quần áo cũng không có, trong phòng rất sạch sẽ, người đàn ông đặt An Tử Khê lên giường, ngắm nhìn hắn một hồi, gã đột nhiên nảy ra chút dự cảm sinh lý.

Sau khi gã vọt vào phòng tắm xối nước lạnh, An Tử Khê đã hít thở đều đều, chìm vào giấc ngủ từ lâu. Người đàn ông nhẹ nhàng cười, xoay người nằm cạnh An Tử Khê.

Sáng sớm hôm sau.

Tất cả mọi thứ đều vô cùng bình yên, người trên giường cũng an phận nằm đó.

An Tử Khê bừng tỉnh, trước mắt là một nơi xa lạ, đầu có hơi đau, thật sự thì tối hôm qua hắn uống hơi nhiều, bây giờ cũng không nhớ được gì.

Quay đầu lại phát hiện bên người mình có một người đàn ông xa lạ đang nằm, An Tử Khê chợt thấy hoảng loạn, mình không nhớ được gì, hay là tối hôm qua say quá, làm ra chuyện không nên làm rồi hay sao? Thật đúng là uống rượu hỏng việc mà.

Hắn đứng dậy nhanh chóng mặc lại quần áo, vội vã như hung thủ muốn trốn khỏi hiện trường gây án, quả vậy, hắn thật sự muốn chạy khỏi hiện trường, nhân cơ hội người bên cạnh còn chưa tỉnh dậy lên trốn đi. Và hắn thật sự làm thế.

Sau khi ra khỏi chung cư hắn không ngừng an ủi chính mình, không có gì, không có gì, cả hai đều là người

trưởng thành rồi, hơn nữa về sau cũng sẽ không gặp lại.

Hắn không biết, thật ra người nằm cạnh hắn đã dậy từ lâu, gã chỉ giả bộ ngủ để nhìn xem hắn sẽ làm gì, lại không nghĩ tới hắn lại chạy trốn.....

An Tử Khê ngồi trong văn phòng luật sư của mình, bản thân hắn cũng là luật sư nổi danh, công việc mỗi ngày đủ khiến hắn bận rộn, nên chuyện ngày đó đã trở nên phai nhạt trong trí nhớ của hắn. Thẳng đến một ngày kia, hắn nhận được một vụ án mới. Là hai vợ chồng muốn phân chia tài sản sau khi ly hôn, nghe đâu phía chồng là Lục gia nổi danh đứng đầu thương trường. Mà lần này còn là đích thân vị giám đốc mới nhậm chức Lục Trình đệ đơn mời luật sư.

An Tử Khê cảm thấy cái tên Lục Trình này rất xa lạ, xét cho cùng thì bản thân hắn cũng đến đây chưa được bao lâu.

Đối phương hẹn An Tử Khê buổi chiều gặp mặt nói chuyện trực tiếp, An Tử Khê cảm thấy có chút kỳ quái, việc con con như ly hôn này, bảo trợ lý đi là được, tại sao lại phải một hai đòi mình đi? Nhưng khách hàng đã yêu cầu như thế, hắn vẫn phải đi.

Lúc An Tử Khê đến nhà hàng đã hẹn, bên trong không có một bóng người, rất hiển nhiên là đã được bao trọn, một người đàn ông lẳng lặng bưng ly rượu vang đỏ nhắm nháp. Đợi An Tử Khê đến gần, hắn nhẹ nhàng mở miệng nói: “Cậu đã đến rồi.”

An Tử Khê nhất thời không phản ứng kịp, chờ đối phương xoay người lại, An Tử Khê đã trợn mắt há hốc mồm – “Là anh?”

“Không sai, đúng là tôi!”

Từ đây đã định lại là một trò chơi đuổi bắt!

Nếu muốn biết diễn biến tiếp theo của chuyện giữa An Tử Khê và Lục Trình, xin mời mọi người đến với tiểu thuyết cùng tác giả: Trò chơi truy đuổi

Hoan nghênh mọi người nhảy hố.

=====Hết phiên ngoại 2=====

#Riz: Mấy bữa nay tui không được khỏe nên không làm chương mới được, mọi người thông cảm hen...

30. Chương 30: Phiên Ngoại 3

A Diệp thu xếp cho cô và Toa Toa cư trú tại một vùng nông thôn nhỏ ở Bồ Đào Nha, sau khi đã cùng nhau trải qua giông tố bão bùng, cũng đến lúc nghỉ ngơi an nhàn.

Toa Toa hiện tại đang là giáo viên tại ngôi làng này, tuy đi lại bất tiện, nhưng vẫn có thể dạy học, hơn nữa bọn nhỏ cũng rất thích cô. A Diệp vẫn như vậy, luôn ở bên cạnh chăm sóc cho cô, thỉnh thoảng cũng sẽ đưa ra một vài ám chỉ ngẫu nhiên, mặc dù Toa Toa không trực tiếp đáp trả, nhưng A Diệp cũng không vội vàng, cô tin một ngày nào đó Toa Toa sẽ đáp lại cô.

Hai người rời quê hương cũng đã được một năm tròn, bí mật kia A Diệp vẫn chưa nói cho Toa Toa biết, cô không biết phải mở miệng thế nào, cũng không biết phải làm sao mới không tổn thương đến Toa Toa.

Cho đến một hôm, vào một buổi chiều nắng vàng, sau khi tan học bọn nhỏ đều vui vẻ ra về, chỉ còn lại một mình Toa Toa ngồi ngây ngốc nhìn vào khoảng không, đáng vẻ đượm buồn đầy mất mát. Lúc A Diệp đến đón, vô tình nhìn thấy vẻ mặt đó của cô mà sợ hãi, A Diệp lo lắng hỏi: “Sao vậy? Xảy ra chuyện gì ư?”

Toa Toa không nói lời nào, chỉ lắc đầu.

Ban đêm Toa Toa ngủ không ngon, A Diệp đã sớm cảm thấy được, một giấc mộng đáng sợ làm cô bưng tỉnh, sau đó lại oà khóc giữa đêm.

Trong lúc nhất thời A Diệp luống cuống tay chân, cô không biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, gấp đến mức hoảng loạn như kiến bò trên chảo nóng.

Toa toa sau khi khóc một hồi, tâm tình cuối cùng cũng chậm rãi bình phục, cô dựa vào vai A Diệp nhỏ nhẹ nói: “Hôm nay mấy đứa nhỏ hỏi về mẹ của chị, chị lại không biết phải trả lời như thế nào” chỉ một câu đơn giản, A Diệp đã biết vì sao hôm nay Toa Toa lại khổ sở thế này, cô âm thầm quyết tâm, hẳn là đã đến lúc nói cho chị ấy biết.

Sau khi dỗ Toa Toa ngủ, A Diệp đứng dậy xé một trang giấy viết thư, trời tờ mờ sáng, cô tranh thủ đặt tờ giấy bên gối Toa Toa rồi đi làm.

Cô biết, sau khi xem xong phong thư này Toa Toa chắc chắn sẽ cần thời gian ở một mình, cô không muốn quấy rầy, có một số việc phải để chị ấy tự mình ngẫm lại mới tốt.

Tia nắng chiếu qua song cửa nhẹ nhàng đánh thức Toa Toa, A Diệp đã đi từ sớm, bên gối có một tờ giấy nhỏ lẳng lẳng nằm đó. Toa Toa cảm thấy rất kỳ quái, có chuyện gì mà cần phải viết thư?

Cô mở tờ giấy, trong nháy mắt nhìn chỉ hô hấp, tờ giấy cũng từ trên tay rơi xuống sàn nhà.

“Đây không phải là sự thật, không phải, đây không phải là sự thật!!” Toa Toa không ngừng lắc đầu, cô không tiếp thu được chuyện này, trong cơn hoảng loạn từ trong nhà chạy ra ngoài, nước mắt đã sớm tràn mi.

Lúc A Diệp về nhà mọi thứ có vẻ rối loạn, cô trong lòng căng thẳng liền xông ra ngoài, chân Toa Toa có tật, ở chỗ này lại không có nhiều nơi để đi, nhất định có thể tìm được chị ấy.

Lúc A Diệp tìm thấy người, Toa đang ngồi bên dòng sông nhỏ, cô có chút bất lực, lại đi tới nhẹ nhàng ôm lấy người nọ.

Toa toa bắt đầu nói, giọng có chút run rẩy: “Em biết không? Dượng của chị từ nhỏ đã đánh chị, ông ta nói chị là đứa bé không có mẹ, mẹ chị không cần chị nên mới bỏ đi, về sau ông ta bán chị cho bọn buôn người, mới dẫn đến kết cục này, suốt khoảng thời gian đó chị tồn tại như một cỗ máy tình dục, mặc cho mấy lão già giàu có chơi đùa.....” Toa Toa cứ nói không ngừng, A Diệp vẫn cứ như vậy lắng nghe, chờ cô nói xong rồi, A Diệp lại công cô về nhà.

Đêm khuya tĩnh lặng, Toa Toa lén đứng dậy, gọi vào một dãy số, chờ bên kia bắt máy cô lại ngắt đi..... A Diệp biết, cô đi gọi cho người nhà Kiều, thật ra cô vẫn luôn khát vọng có một mái ấm. Cho dù bây giờ chưa thể nói được gì, nhưng cô tin một ngày nào đó Toa Toa cũng sẽ trở về vòng tay của gia đình mình.

Sau bữa sáng, A Diệp cùng Toa Toa ngồi phơi nắng trên băng ghế sau nhà, A Diệp hoàn toàn thả lỏng, hưởng thụ ánh nắng mặt trời ấm áp, cô nói với Toa Toa: “Nắng ở đây thật đẹp, sau này mình cứ cùng nhau sống tại nơi này đi, mãi mãi!”

Toa Toa nằm bên cạnh, mặt hướng về ánh nắng, nhắm mắt cười cười trả lời A Diệp “Được thôi! Vậy cứ cùng nhau ở đây đi!”

A Diệp tức khắc sửng sốt, nhất thời không phản ứng kịp. Toa Toa quay đầu nhìn về phía cô cười nói: “Đồ ngốc!”

A Diệp đột nhiên cười, sau đó bế Toa Toa lên, đặt lên môi cô một nụ hôn ——

Phiên ngoại chính thức kết thúc! Mọi người nếu thích tốc độ ra chương này của tôi thì xin hãy tiếp tục ủng hộ! Tôi có rất nhiều tác phẩm mới nha!

Hoan nghênh nhảy hố

Trò chơi truy đuổi

Biệt nữ luật sư VS bá đạo tổng tài

Câu chuyện về người bạn cũ An Tử Khê cùng Lục Trình, hãy đón xem quá trình khôi phục sau thất tình của hần, đồng thời là công cuộc bắt người của Lục Trình. Lão bằng hữu an tử Khê cùng lục trình chuyện xưa. Xem an tử Khê như thế nào thất tình khỏi hần, lục trình như thế nào bắt lấy biệt nữ luật sư.

“Em đừng mơ chạy thoát khỏi tôi, nếu em dám trốn, thì dù có trốn đến chân trời góc bể tôi cũng sẽ tìm được em!”

Lục Trình đầy khí phách nói, nhưng An Tử Khê của chúng ta nào có quan tâm! Nói vậy sắp tới chính là một chuyến đi dài!

Hái hoa tặc cùng hoa cúc nhỏ từ bây giờ sẽ bắt đầu cuộc chơi!

=====TOÀN VĂN HOÀN=====

*#Riz: Vậy là hoàn rồi he~~~ *tung bông* từ đây tui sẽ tập trung edit bộ Táo Chua ~~ eheheheh.*

2019/06/27

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/phuc-hon-chi-vi-thuong-ta>